ODSTŘELOVAČ

Rok 2096

Evropa se ocitá uprostřed války. Nepřátelské tahy zavedli až na hranici slovenských Tater, kde jim důstojně čelí aliance. Jedním z nich byl i afro-český odstřelovač Rule. Samotář. Zrovna sloužil svůj půl rok od začátku roku poblíž Švábského Jury, kde zneškodňoval nepřátelské skupiny, především průzkumníky. Byl to Hraničář.

Díky agendě 64, která přijala uprchlíky z celého světa a zaintegrováním je podle jejich IQ, vzdělání a predispozic do středoevropského systému se díky ní dostalo životů, které měli ty nejlepší geny pro to, aby mohli být hrdiny nové doby. Živoucími legendami a elitami národů.

O to, jak se však věci měli nyní se zasloužil celý svět jednotlivci a jejich skutky, jak dobrými tak i špatnými.

Šlo především o propojení jihu a severu uprostřed Evropy - v České Republice. Už dávno před tím měly africké napojení Francie či Belgie i Německo. Tehdy došlo však napojení Afriky se Slovany a vytvoření tak ekonomiky po vzoru té americké. Neboť to bylo zapotřebí a celou dobu k tomu spělo a především byl to jediný způsob, jak ochránit slovanské národy i jejich domovy před východním tažením. Také proto, že muselo dojít k multikulturalismu, neboť některé Evropské státy byli rasově velmi homogenní a bylo nutno je heterogenizovat. Samozřejmě zde měla zastoupení i Asie, ovšem, ta tu již byla už více prorostlá a více samostatná a nezávislá a stejným směrem se i vyvíjela.

Samozřejmě i její využití se dalo uplatnit v armádní domobraně. Ninjové. Tedy federativní. Těm nezávislými žijícím z horách se přezdívalo Junkové. Partyzáni.

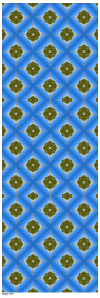
Šel z nich strach.

Rule o nich slyšel a občas míval pocit, že ho obklopují. Cítil je ve skalách a lesnatých horách okolo. Jako by mu kryly záda nebo si ho hlídali.

Byl sám. Jednotlivec.

Moc dobře věděl, že je v tom sice jeho zranitelnost ale o jeho síla. Dost možná proto ještě teď žil. Slýchával povídačky po

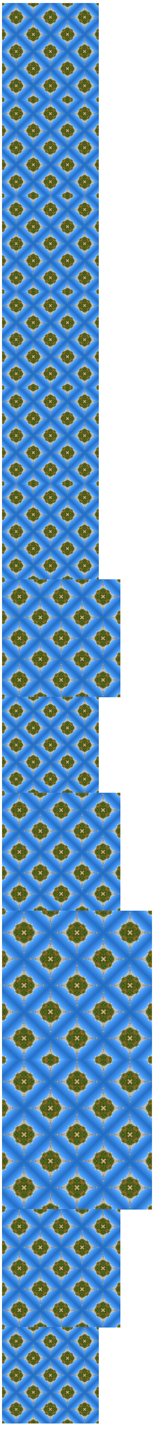

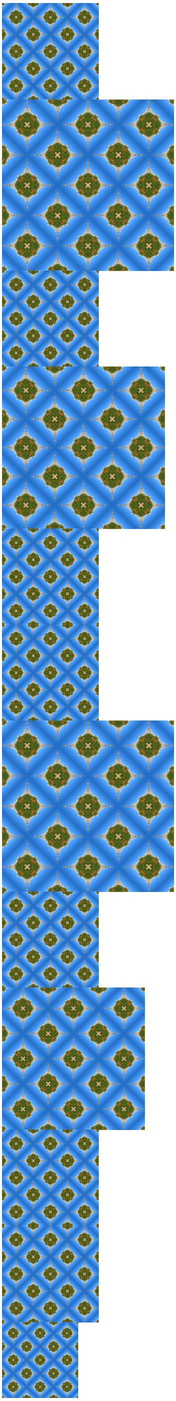

snipe.wav

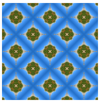

táborech o nich i o tomto místě. Nezávislá skupina Junků byla schopná napadnout jakoukoliv ozbrojenou tlupu. Nehledě na to zda jsou to vojáci aliance či východních útočníků nehledě na jejichž velikost členitosti. Zdejší si dost zakládali na vlastní autonomii a domobraně. Často po takovýchto zůstávala pouhá spoušť. Všelijaké zbraně napáchají všeljaká zranění, ovšem někdy se těla celých skupin našla po částech znetvořená. Co ovšem místní tábory vyvádělo z míry bylo, že byla jako když je roztrhá divoká zvěř. Obyčejně ninjové ve městech nebo ti v armádě používají chladné zbraně. Těla jejich obětí tak měla řezné rány nebo čiré řezy nebo minimálně ranky od šipek.
Ale za tohle mohlo toto místo. Tatry.
Nedalo se s nimi žádným způsobem spojit nebo navázat komunikaci, jako by snad ani nepatřili do tohohle světa. Údajně se tu některé skupiny ztratili bez návratu a jediné stopy. Nikdo neví zda sešli ze stezek nebo zabloudili. Těžko se tomu dalo věřit. Vše to bylo pouhé tlachání.
I to byl důvod, proč Rule trávil na cestách mezi stanovišti tolik času. Rád se tím nechával unést, co za tím vším vlastně vězí.
Uslyšel šramot.
Zavřel svůj digitální notes, ve kterém si dělal sketche karikaturních komixů, ve kterých se propadl sám do sebe a popadl svou odstřelovací pušku německé výroby, jenž se svou technologií k alianci přidala roku 2084. Byla masivní s bez limitu v zoomu v hledí a rozšířeným zásobníkem. Tlumič jak by smet. Háček byl i v tom, že po výstřelu zůstala chladná díky jejímu pohonu na bombičky s oxidem dusitým.
Signálový radar a termo čočka zbraně ho upozornila na živé. Byl to nepřítel. Lovec s dobrou výstrojí čínské výroby za to sám ruského rázu. Neznal to tu.
Procházel daleko pod ním pěšinou. Chvíli ho sledoval zda jde sám. Zdálo se, že jo, ale jak je znával, občas poslali jednoho nejslabšího napřed, aby zjistili, jak je cesta průchozí.
Uvažoval, zda mu má průbojný náboj poslat skrz helmu hned nebo až se objeví i ti další. Obvykle se vždy drželi po spolu s odchylkou maximálně pár hodin.
Náhle ho rozhodila silueta, která se mu mihla v periférním vidění otevřeného pravého jestřábího oka.

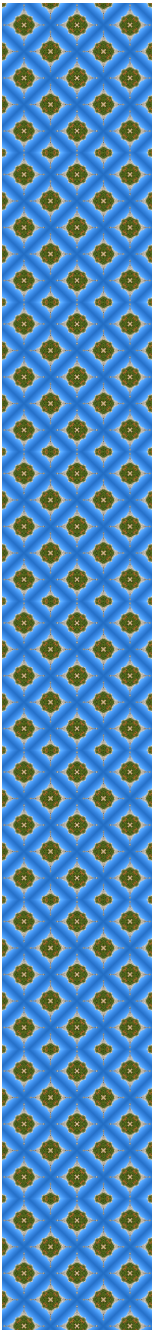

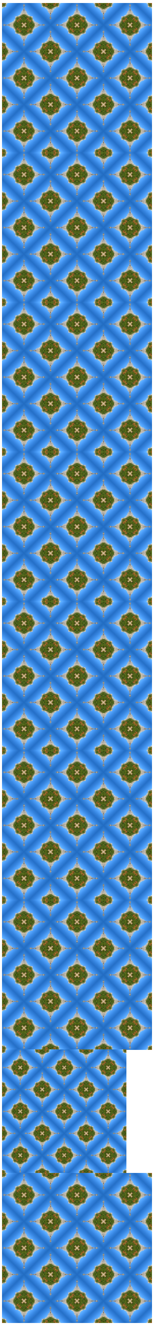

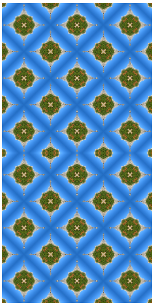

Rozhlédl se tam k těm povislým stromům ze skal, kde měl dojem, že je viděl. Už nic.
Někdy si nebyl jist, zda si s ním hraje mysl nebo ho šálí mozek z těch halucinogenů, které klasicky patřilo do výbavy nebo zda je to skutečné. LSD švýcarské kvality nebo jinou z těchto látek, která ho uměla udržet bdělého a v bezpečí, vždy to bylo to, co mu správně nakoplo mozek a dalo dostatek nových zkušeností. Situace řešil s důvtipem.
Znovu prohlížel dioptrickým hledím kudy voják procházel. Byl ostražitý na terén okolo sebe, ale na dálku a Ruleovo jestřábí oko bezmocný.
Vnímal, zda v okolí číhají nějaké pasti.
Věděl, že ty junkovské jsou velice špatně vidět. Jsou neviditelné.
A přesně jak čekal.
Voják zmizel za křovím podél vyšlapané útlé cesty a z háje, kudy předtím vylezl tenhle voják se vyrojila další čtveřice v pravidelných rozestupech s automatickými zbraněmi s hledími přes ramena.
Propočítával k jakému bodu je až nechá dojít. Pokud však zastřelí jednoho, upozorní tím ty další a poté je zde bude odstřelovat několik hodin. Nikdo se nevzdává svého života bez boje.
Bude muset počkat, až se utáboří. Údolí, kterým procházeli, bylo dostatečně dlouhé i široké natolik, že je měl všechny jako na dlani. Těžko říci, zda o jeho přítomnosti věděli nebo ho aspoň cítili.
Zato on cítil jako by měl mimikry, které skrývaly jeho pachy i zbarvení. O maskování ani nedutaje.
Byl oděn v antitermální uniformě, které jim byli přiděleny ze severu. Výroba stála na základě zkušeností i poznatků Norů, Švédů, Finů a dalších severských národů, které se k alianci přidali až nedávno, právě touto výzbrojí.
Ani ten nejzkušenější predátor by ho mohl pomocí termovize odhalit jen opravdu velice těžce. Snad vůbec, až na obličej a části těla, která již byla pokryta obyčejným, či syntetickým textilem.
I přes zvýšenou teplotu díky látkám v jeho objemu si uměl udržet svou přirozenou chladnokrevnost.

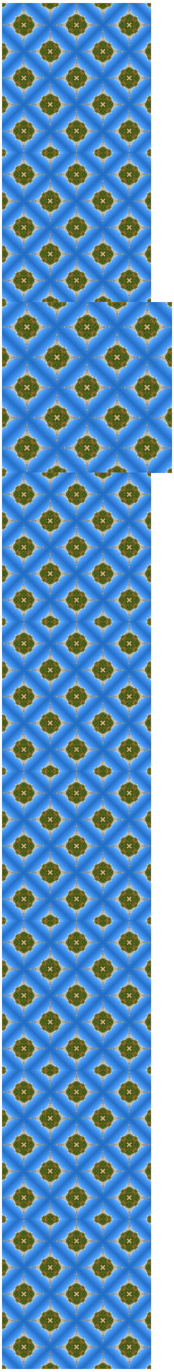

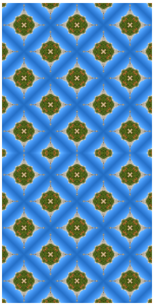

Stále cestoval svým zrakem z jednoho cíle na druhý a odříkával si text jeho oblíbeného tracku v hlavě. Jak se tak válel v té špíně okolo, jehličí, kamení a listí, uvědomil si, že se od nich vlastně zas tolik nelišil. Lidi jako lidi. Pouze jiného zbarvení. Jak uniforem tak pigmentu. Kdyby jeho, je i třeba junky, jako třetí stranu někdo postavil do řady, byla by strakatá jako maskáče.
Údolím se ozval strašlivý křik. Voják jdoucí jako první se chytil do pasti junků. Přesně jak očekával.
Těsně nad pasem se mu do těla zakously dřevěné čelisti velikosti žraločí hlavy. Málem ho to rozpůlilo jako v případu black Dahlii.
Nejbližší vojáci za ním se k němu rozutekli.
Ten poslední neměl šanci - stejně jako na toho prvého, Junkové již byli připraveni.
Od někud z korun stromů vylétl nabroušený bumerang a uťal mu hlavu, dřív než se stačil rozutéci nebo rozhlédnout. Tímto způsobem si věděli Junkové rady s každou sebevětší skupinou nepřátel východního tažení. Rule měl dojem, že by ho vlastně ani nebylo potřeba, jenže rozkaz byl rozkaz a nyní již záleželo jenom na tom, aby se dostal do dalšího stanoviště.
Jenže ti partyzáni mizerný mu povraždili skoro všechny cíle.
Zbývali tři živý a jeden umírající v pasti. Stáli u něho a jeden se ho snažil vyprostit. Dva zbylý jim kryly záda.
Nyní byla řada na něm.
Hledím soudil závažnost zranění pasti. Osekané větve o průměru 2 centimetrů mu jisti jistě propíchali vnitřnosti jak zepředu tak zezadu a jejich hroty vylézaly vždy druhou stranou ven.
Namířil mu na hlavu a stiskl kohoutek.
Náboj mu roztříštil lebku tak že její ostatky ohodili medika i zbylé dva okolo.
Teď už o něm věděli jak nepřátelé tak nestranní Junkové.
Na to se z roští za medikovými zády rozhrnulo roští a z něho vykoukla hlava obalená kapradím s primitivní foukačkou v ruce. Několikrát flusla a zasáhla medika do neoděných částí těla. Dost pravděpodobně na krk.
Zaklimbal se a poté se sesunul k zemi.

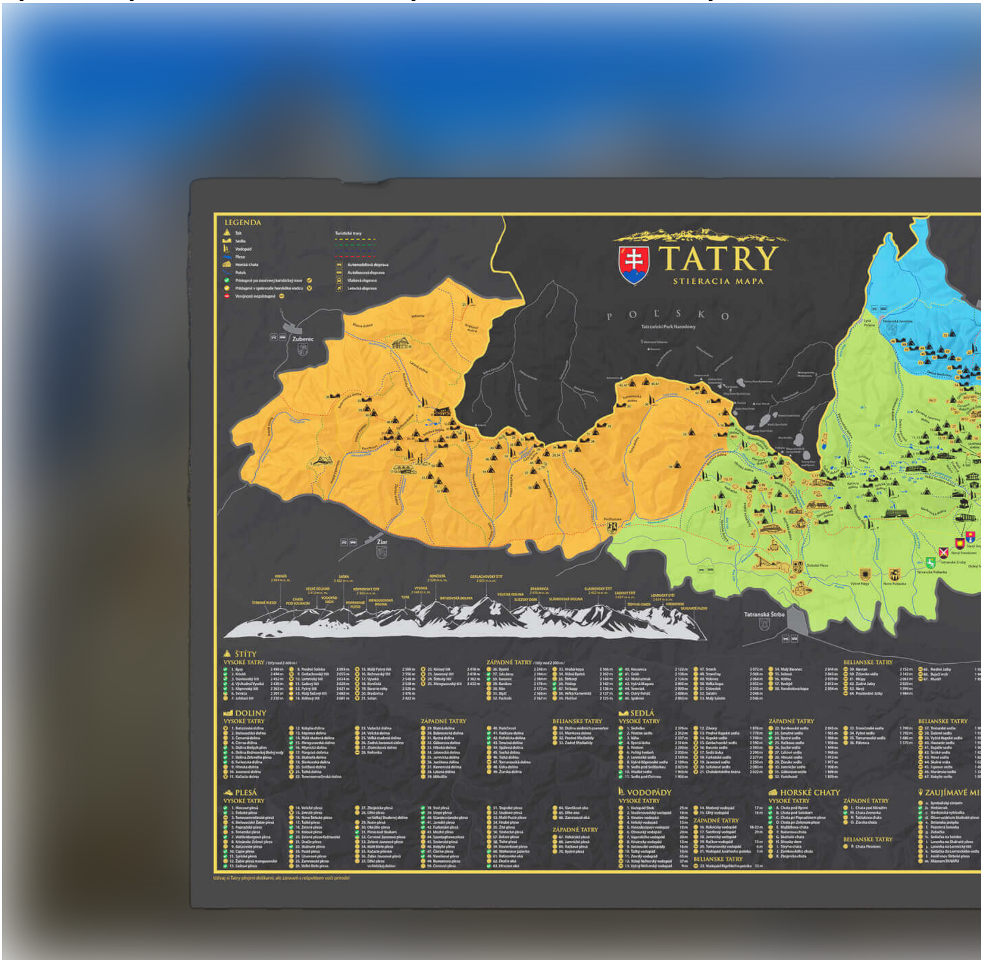

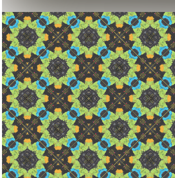

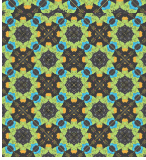

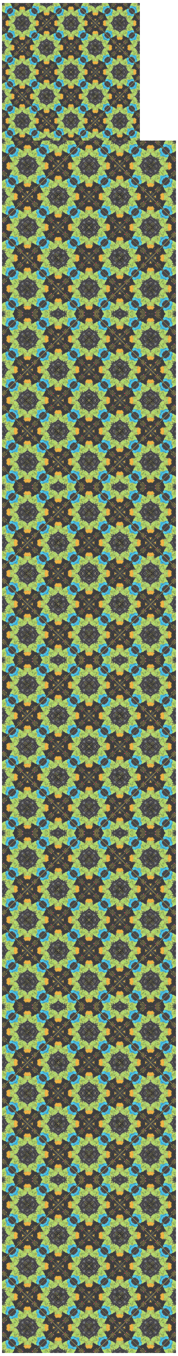
Vojáci něco nadávali v cizím jazyce a jeden z nich se ho pokoušel ošetřovat zatímco poslední z nich se je snažil krýt. Náhle kolem nich prudce začal stoupat jakýsi dým nebo kouř, který se stal velice těžce prodyšným a průhledným. Za krátký okamžik přestali být viděni již z cela.
Ani sám Rule si nebyl jistý co se nyní bude odehrávat ale jak záhy zjistil nebylo jim již úniku.
Z mračna dýmu pouze za ohavného křiku lidského a beznaděje, vylétly ruce a nohy dokonce nějaké droby.
Když se dým rozčísl zbyla po těch všech opravdu jen kupa kusů jich samotných.
Rule si ještě místo chvíli prohlížel a poté vstal. Celé to krveprolití zabralo opravdu jenom do 5 minut a padl při tom jediný výstřel. Ten jeho. Vojáci východního tažení neměli výcvik ani výbavu ani informace o tom s čím měli tu čest, tudíž ani terč.
Jako by je opravdu napadla divoká zvěř.
Vydal se dál napříč zrádnými stezkami Tater. Měl zlost. Junkové ho obrali o kořist a o hru.
Podíval se kolik má u sebe ještě látek a otevřel si na 3D padu lokální mapu, která byla subterénně rozdělena barvami podle výšky do kterých okolní hory postávaly poseté lesy, skalami i palouky. Výběžky též vodopády.
-
Můžete to zvládnout pane, řekl počítač směšným umělým hlasem.
-
jak víš, co se chystám udělat?
Odpověděl mu sarkasticky.
Vzal svou termo-membrání rukavicí pokrytou rukou pět čtverečků papírové substance a ulnou téže paže odkryl poklop své flaše s chlorovaně dekontaminovanou H2O.
Doplnil ji o obsah svých prstů a poté se porozhlédl.
Potřebovalo to ještě něco. Něco zdejšího.
Spatřil bobule. Byli tmavé a zdáli se být otrávené. Byť to rulýk zlomocný či pouhé borůvky. Ať jednoho či druhého, šlo vždy o to, že to pouhá slupka může působit škodlivě.
Posbíral si hrst a rozmačkal je v dlani v pěst. Jejich šťáva se rozpustila v kapkách roztékající se v abstraktních

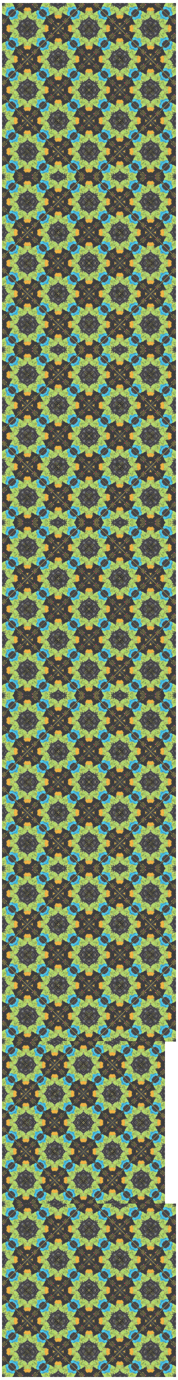
dynamických linkách tmavě a sytě fialovo-modré barvy.

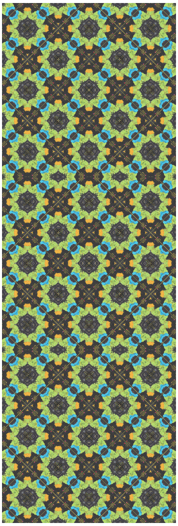

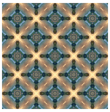

Šťavnatou ruku si utřel do navlhlé trávy a poté už dlaní zaklapl víčko flaše. Zatřepal s ní. S poté ji znovu otevřel s malým otvorem pro ústa se silně napil. Jedním rázným velkým lokem. Polkl.
Znovu si čutoru připnul k opasku a vyrazil do hor bývalou vyšlapanou pěší zónou, která nyní byla velmi zanedbaná a opadaná stromy.
Stoupal do svahu obtížně zarostlými stvoly a jako stalker prozkoumával terén. Byl si vědom, že pasti mohou zde číhat, avšak si byl až moc dobře vědom všeho, s čím přišel do přímého styku. Cítil to. Pohyboval se po špičkách.
Vyhnul se tak jedné z nastražených pastí junky. Důvtip, kterým byli pověstné, tkvěl v tom že bývaly dvojité. Nastražili jednu z těžil viditelnou a hned vedle ní udělali další ještě méně viditelnou, z důvodu, aby si do ní kořist naběhla sama, s pocitem, že je obešla.
Nyní děkoval daru lesa za výživu. Projevoval se na mentalitě.
Vyšplhal ta až na úpatí hory, odkud bylo dobře vidět na ty opačných hor. Spatřil tam jezero uvnitř dolíku v údolí pod ním a naproti skalnatý vrch a v něm obří trhlinu, ze které jako by hned pod jejím převisem unikal vařící vzduch.
Byla temná a úzká.
Měl dojem, že uviděl tu hlavu obelstěnou kapradím z údolí, jak v ní zahučela.
To mu stačilo jako to, co toužil spatřit.
Vylil svou flaši a napustil jí vodou z potůčku skalního pramene.
Hodil do ní chlorovou kapsly a zatřepal s ní.
Cestou zpět na jeho trasu odpočítával čas biologickými hodinami, kdy s ní bude moci začít detoxikovat organismus.
Cestou někdy sám sebou pohrdal.
Chvíli po západu slunce dorazil do tábora domobrany.
Přivítali ho jak se patří oslepujícím světlem do bijícím do očí a nabitými hlavněmi.
Po rekognizaci byl převeden do místnosti se zrcadlem, za kterým se samozřejmě odehrávalo více. Spousta monitorů i znalých hlav. Ty ho tam chvíli nechali a přehrávali si záznamy k jeho mikrokamery přidělané ve vláknech jeho odění, sledovali, co se tam těch nocí s ním nabojovalo nepřátel.
Měli to s ním fušku.

Napočítali 36 střelných ran.
U té poslední si lámaly hlavu, co se dělo okolo.
Uprostřed toho co si Rule prohlížel místnost už tak známou.
Neměla lišty ani než stropu ani u země.
Jenom čtvercový konferenční stůl se dvěma židlema, dveřmi naproti němu a tím zrcadlem přes celou stěnu. Popíjel už minerálku, co dostal od svých a nějaké tyčinky.
Otevřely se dveře.
-
pojď ven z tich 4 stěn
Rule vstal a vyšel ven.
-
z 6 dodal.
-
No jo, chytrej. Pojď se na tohle podívat debile. Co si tam lez někam do hor?
-
Ukaž mi ty záběry.
Zavedl ho mezi obrazovky a programátory či analytitiky a pustili mu to.
Divil se především u posledního zásahu.
Jako by se na nebi změnilo podnebí mezitím co přímo před jeho zraky Junkové rozdrápaly skupinu výchdních průzkumníků.
A poté ten úprk do hor. Zato výhled impozantní.
-
vypadá to že objevil kde se ti partyzáni schovávají.
-
Co o nich víte?
Zeptal se Rule.
-
na to bychom jsme se měli ptát my vás.
-
My dva víme to samé. Nepřítel mého nepřítele je můj přítel.
Na oplátku dostal pouhý úsměv.
-
Tuším, že to tu už chcete na nějakou chvilku zabalit, co?

-
Jěště před tím ale sbalit prachy, řekl.
Dostal batoh plný peněz a vzali si ho do auta a odvezli pryč z hor.
Mlčeli.
Dole pod kopci byl ještě větší tábor.
Zastavili na prašném a šťerkem pokrytém parkovišti.
Stálo tam mezi jinými i jeho auto. Mustang budoucnosti.
Neviděl ho snad celou věčnost.
Vystoupili a šli pomalu k němu. Na volném prostoru mezi auty ho jeden voják zezadu vzal pažbou automatické zbraně lehce pod koleno.

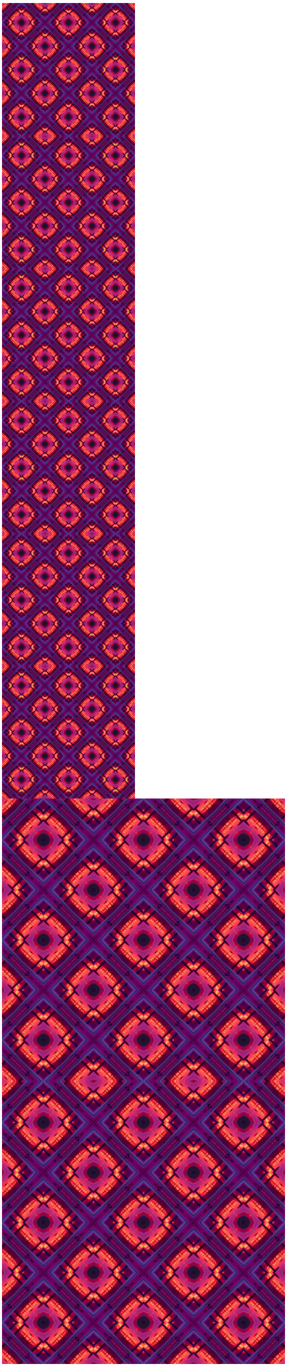

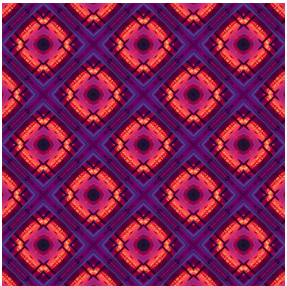
Čekal to.
Klesl na kolena a jeden z nich mu daroval do ruky ruční zbraň a poté s
e
podíval na hodinky.
Ubíhala zatraceně dlouhá minuta. Možná dvě. Ticha. Věděl o co jde. O informace.
Pak se muž znovu podíval na hodinky poté pravil.
-
Ok. Nech si to pro tu kulku. Znáš pravidla.
Poté znovu nasedli do terénního automobilu a jeli pryč.
Čekal až opravdu odjedou. Vytáhl zásobník. Opravdu měl jeden náboj.
Vstal a došel k autu. Otevřel ho a nasedl. Zbraň hodil do kaslíku. Nastartoval a jel co daleko mohl.
Zastavil až někde v Brně.
Šel se projít někde venku, aby přišel na jiné myšlenky.
Zavítal do nočního podniku.
Zde potkal slečnu. Shodou náhod, taky dělala pro armádu.
Znal ji z kdysi dávného výcviku pro zasvěcené.
Pozdravil ji a přisedl. Byla to míšenka Čecha a Asiatky.
I ona jeho poznala.
Byla ze stejného vrhu národní třídy jako on sám Rule.
Vytvoření matkou a státem pro obranu vlasti.
Zradu vycítil jenom z důvodu, že o ní věděl, že je vojenský ninja: používala také podobné zbraně jako partyzáni z hor.
Věděl to o ní.
Technologicky vyspělou foukačku.
Chvíli se povídali, až se dostali k závěru, že se spolu navečeří.
Teplé jídlo je opravdu něco k nezaplacení.
-
Byla jsem teď až někde v na východních hranicích Beskyd.
Tam bylo krásně. Tady v domovském městě se mi to zdál dost takové cigánské.
Pronesla jako by mu uměla číst otázky.
Tím se mu potvrdila jeho domněnka, že tamnější Junkové jsou vlastně přirození potomci Slovanských cigánů křížených s asiaty. Proto tak nevídané.
Po věčeři ji vzal k sobě do apartmánu.

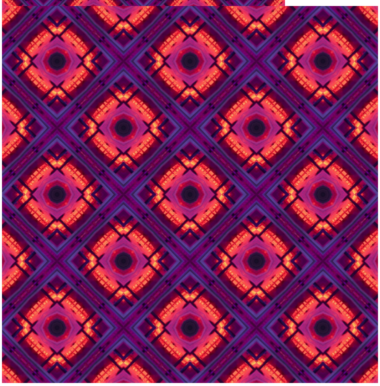
Ihned začali líbat po tom, co zaklapl dveřní bezpečnostní zámky. Poté se přesunuli do ložnice.
Setřásla ze sebe vysoké podpatky a požádala, zda by ji pomohl otevřít zip na zádech svého overalu.

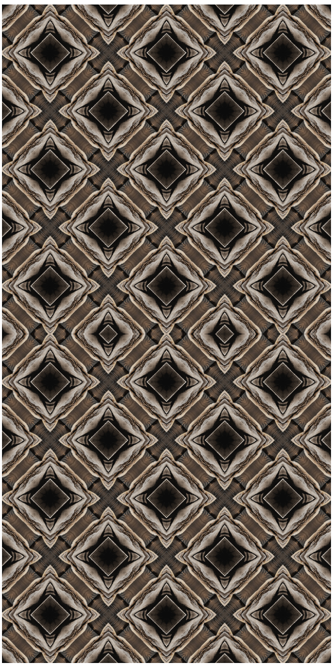

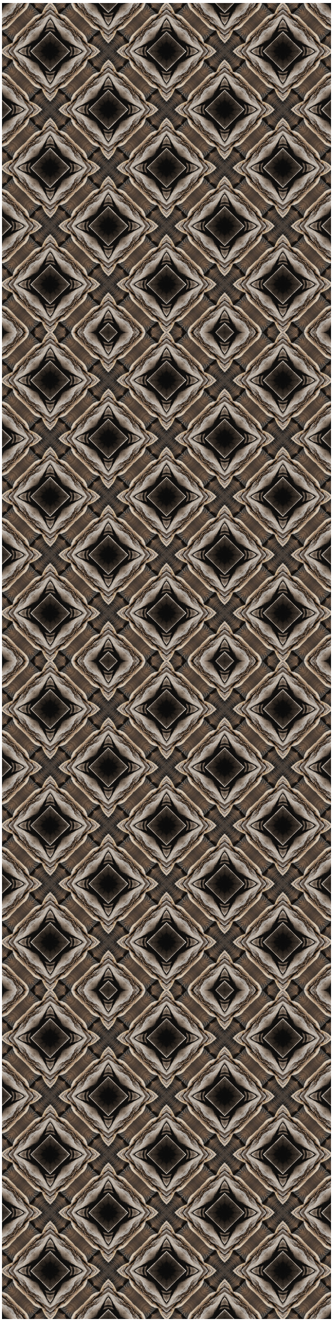

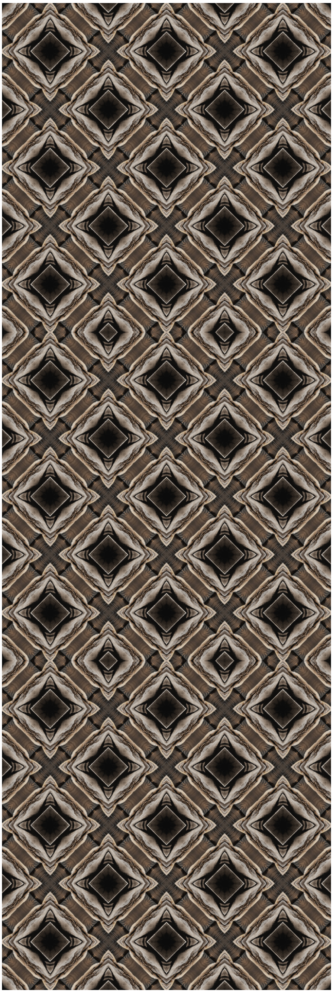

Udělal tak a odkryl tím její záda. Byla bez podprsenky. Pomalu ji pomohl oblečením přes ramena dolů. Celé její jednodílné ošacení bylo nyní na zemi. Zahalila si ňadra a otočila se k němu, aby hi mohla políbit. Měla na sobě tanga. Jakoby ho s ním chtěla tančit.
Uvnitř plesal.
Povolila mu pásek u kalhot a ty zaujali svou pozici vedle jejího šatu.
Byl v pozoru.
Natáhla se na postel a on si mezitím stáhl i zbylé svršky. Přitulit se k ní.
Byla horká.
Oběma nohama si ho pevně přichytila kolem pasu aby už neměl úniku. Stáhl ji tanga div jí nepraskly.
To již pocítil tající humidita uvnitř jejího ekosystému. Byla to oáza v pustině. Byla tou nejtemnější průrvou v oslnivém jasu její pokožky v kontrastu s tou jeho i za tmy pokoje.
Nyní on prozkoumával její hranice a zákoutí něžným tempem. Lepkavé a hojivé.
Poté si převzala horní pozici ona a tempo se změnilo v bojové a riskantní. Udýchané, jako při opravdovém zásahu když stoupá adrenalin.
Ještě chvíli ve stejné rytmice pokračovali s přidáním dechového doprovodu, dokud Rule nehlesl vypětím všech svých sil.
Automaticky aromatizovanou místností prolétla jeho esence života jako by ho v daný moment vypustil.
Udýchané vzdechy a opocená těla se k sobě svinula.
Stimuly svalů je nutili se i nadále objímat.
Cítili k sobě nenávist, jenž je spojovala i lásku, která jeden i druhým navzájem kolovala v nekončícím cyklu.
Ještě jeden dlouhý polibek na závěr a poté i on zavřel oči a usnuli společně jeden na druhém v těsné blízkosti k novému úsvitu dne.

SNIPER

The year 2096

Europe finds itself in the middle of a war. They took the enemy's moves all the way to the border of the Slovak Tatras, where the alliance faced them with dignity. One of them was the Afro-Czech sniper Rule. Loner.

He had just served his half year since the beginning of the year near the Swabian Jura, where he neutralized enemy groups, mainly scouts. He was the Border Guard.

By taking in refugees from all over the world and integrating them according to their IQ, education and predispositions into the Central European system, Agenda 64 created lives that had the best genes to be the heroes of the new age. Living legends and elites of nations.

However, the way things were now was due to the whole world of individuals and their deeds, both good and bad.

It was mainly about connecting the south and the north in the middle of Europe - in the Czech Republic. Long before that, France, Belgium and Germany had African connections.

However, it was then that Africa was connected with the Slavs, creating an economy modeled after the American one.

Because it was needed and it was leading to it all the time and, above all, it was the only way to protect the Slavic peoples and their homes from the eastern campaign. Also because multiculturalism had to happen, as some European states were racially very homogeneous and it was necessary to heterogenize them. Of course, Asia was also represented here, but it was already more established and more independent and developed in the same direction.

Of course, its use could also be applied in the army militia. Ninjas. That is, federative. Those independents living in the mountains were nicknamed the Junks. Partisans.

They were afraid.

Rule had heard of them and sometimes felt that they surrounded him. He could feel them in the rocks and forested mountains around. As if they had his back or were watching over him.

He was alone. Individual.
He knew very well that this was his vulnerability but his strength. Quite possibly that's why he was still alive. He heard stories around the camps about them and about this place.
An independent group of Junks was capable of attacking any armed band. Regardless of whether they are soldiers of the alliance or the eastern invaders, regardless of the size of their division. The locals relied a lot on their own autonomy and militia. Often, only a trigger remained after such. All kinds of weapons inflict all kinds of injuries, but sometimes the bodies of entire groups were found disfigured in parts. But what really freaked out the local camps was that they were like being torn apart by wild animals. Usually ninjas in cities or those in the military use melee weapons. The bodies of their victims thus had cuts or clear cuts or at least arrow wounds.
But this place was responsible for this. Tatras.
It was impossible to connect or communicate with them in any way, as if they didn't even belong in this world.
Allegedly, some groups got lost here without a single trace.
No one knows if they went off the trails or lost their way. It was hard to believe. It was all just chatter.
This was also the reason why Rule spent so much time traveling between posts. He liked to let himself be carried away by it, what was actually behind it all.
He heard a crash.
He closed his digital notebook in which he had been sketching out cartoon comics in which he lost himself and grabbed his German-made sniper rifle, which had added its technology to the alliance in the year 2084. It was massive with unlimited zoom in the rear sight and an extended magazine. . Silencer as it should be. The catch was that it remained cool after the shot thanks to its drive on nitrous oxide bombs.
The weapon's signal radar and thermal lens alerted him to the living. He was the enemy. A hunter with good Chinese-made equipment, but of a Russian character. He didn't know it here. He was walking along the footpath far below. He watched him for a while to see if he was walking alone. It seemed so, but as he knew them, they sometimes sent one of the weakest

ahead to find out how passable the road was. He wondered if

he should send the armor-piercing round through his helmet now or when the others appeared. Usually they always stayed together for a few hours at most.
He was suddenly startled by a silhouette that flashed in the peripheral vision of his open right hawk eye.
He looked around at the trees hanging from the rocks where he thought he saw them. Nothing else.
Sometimes he wasn't sure if his mind was playing with him or if his brain was playing tricks on him from the hallucinogens that were classically part of the kit or if it was real. Swiss grade LSD or any of these substances that could keep him awake and safe was always what kicked his brain right and gave him enough new experiences. He dealt with the situation with wit.
He looked through the dioptric sight again to see where the soldier was walking. He was alert to the terrain around him, but powerless to distance and Rule's hawk eye.
He sensed if there were any traps lurking around.
He knew that the Junk ones were very difficult to see. They are invisible.
And exactly as he expected.
The soldier disappeared behind the bushes along a well-trodden narrow path, and from the grove where this soldier had climbed earlier, another quartet swarmed at regular intervals with automatic weapons with sights over their shoulders.
He was calculating to what point he would let them get to. However, if he shoots one, he will alert the others, and then he'll be here blasting them away for several hours. No one gives up their life without a fight.
He would have to wait until he made camp. The valley they were passing through was long enough and wide enough that he had them all in the palm of his hand. It is hard to say whether they knew about his presence or at least felt it.
On the other hand, he felt as if he had mimicry that hid his odors and coloring. He doesn't even think about camouflage. He was dressed in the anti-thermal uniform that had been assigned to them from the north. The production was based on the experience and knowledge of the Norwegians,

Swedes, Finns and other Nordic nations, which only recently joined the alliance, with precisely this weaponry.
Even the most experienced predator would be able to detect it with the help of thermal imaging only with great difficulty. Perhaps not at all, except for the face and parts of the body that were already covered with ordinary or synthetic textiles. Despite the increased temperature, thanks to the substances in his volume, he was able to maintain his natural coolness. His eyes kept traveling from one destination to another, chanting the lyrics of his favorite track in his head. As he rolled around in the dirt, needles, stones and leaves, he realized that he wasn't really that different from them. People as people. Only a different coloring. Both uniform and pigment. If someone lined him up, or maybe Junky, as a third party, they would be spotted like camouflage.
A terrible scream echoed through the valley. The soldier going first was trapped by the junks. Just as he expected.
Just above the waist, wooden jaws the size of a shark's head bit into his body. It almost split him in half like the case with the black Dahlia.
The nearest soldiers behind him ran towards him.
The last one didn't stand a chance - just like the first one, the Junks were already ready.
A sharpened boomerang flew from somewhere in the treetops and cut off his head before he could run away or look around. In this way, the Junks knew each other's largest group of enemies in the eastern campaign. Rule had the impression that he wouldn't even be needed, but an order was an order and now all that mattered was getting to the next post.
But those miserable partisans killed almost all of his targets. Three were left alive and one dying in the trap. They stood by him and one tried to free him. The other two covered their backs.
Now it was his turn.
He judged the severity of the trap injury by looking. The cut branches with a diameter of 2 centimeters must have pierced his insides both from the front and from the back, and their tips always came out the other side.
He aimed at his head and hit the tap.

The charge shattered his skull so that its remains threw the medic and the other two around.
Now both the enemies and the impartial Junks knew about him.
At that, a grate opened from the grate behind the medic's back and a fern-clad head peeked out, holding a primitive blowtorch. She flustered several times and hit the medic in the unclothed parts of her body. Quite probably on the neck.
He scrambled and then slid to the ground.
The soldiers were cursing something in a foreign language and one of them was trying to nurse him while the last of them was trying to cover them. Suddenly, a kind of smoke or smoke began to rise sharply around them, which became very difficult to breathe and transparent. In a short moment they were no longer seen from the cell.
Even Rule himself wasn't sure what was going to happen now, but as he soon found out, there was no escape for them.
From the cloud of smoke only the hideous screams of human and hopelessness, arms and legs even some offal flew out.
When the smoke cleared, all that was really left was a pile of pieces of themselves.
Rule looked around the place for a while before standing up.
The whole carnage took really only 5 minutes and only one shot was fired. His. The soldiers of the eastern campaign had no training or equipment or information about what they had the honor of, therefore no target.
As if they were really attacked by wild animals.
He continued across the treacherous paths of the Tatras. He was angry.
The Junks robbed him of his booty and his game.
He looked at how many substances he still had with him and opened the local map on the 3D pad, which was subterraneanly divided by color according to the height to which the surrounding mountains stood dotted with forests, rocks and boulders. Outcrops also have waterfalls.
You can do it sir, the computer said in a ridiculous artificial voice.
how do you know what i'm about to do
He answered him sarcastically.

He took his thermo-membrane glove covered hand with five squares of papery substance and with the ulna of the same arm uncovered the cap of his bottle of chlorinated decontaminated H2O. He refilled it with the contents of his fingers and then looked around.
It needed something else. Something local.
He saw the berries. They were dark and appeared to be poisoned. Whether it's a russet or just blueberries. Whether one or the other, it was always the case that the mere peel can have a harmful effect.
He collected a handful and mashed them into a fist in his palm. Their juice dissolved in drops flowing in abstract dynamic lines of a dark and rich violet-blue color.
He wiped his juicy hand on the damp grass and then closed the cap of the bottle with his palm. He shook her. He then opened it again with a small opening for his mouth and drank heavily. One strong big bow.
swallow
He re-clipped the chutor to his belt and set off into the mountains through a former well-trodden pedestrian zone that was now very neglected and overgrown with trees.
He climbed the slope with difficult overgrown trunks and scanned the terrain like a stalker. He was aware that traps might be lurking here, but he was all too aware of everything he came into direct contact with. He felt it. He tiptoed.
He thus avoided one of the junk's traps. The wit they were famous for was that they used to be doubles. They set up one of the mines visible and next to it they made another one even less visible, so that the prey would run into it on its own, feeling that it had bypassed them.
Now he thanked the gift of the forest for sustenance. It manifested itself in mentality.
He climbed up to the foot of the mountain, from where he could clearly see the opposite mountains. There he saw a lake inside a hollow in the valley below and opposite a rocky mountain with a giant crack in it, from which boiling air seemed to escape just below its overhang.
It was dark and narrow.
He thought he saw that fern-covered head from the valley

humming inside her.

That was enough for him as what he longed to see.
He emptied his bottle and filled it with water from the stream of the rock spring. He threw chlorine capsules into it and shook it.
On the way back to his route, he was counting down the time with the biological clock, when he would be able to start detoxifying the organism with it. Along the way, he sometimes despised himself.
He arrived at the militia camp shortly after sunset.
They greeted him as he should with blinding light and eye-popping guns.
After the reconnaissance, he was transferred to a room with a mirror, behind which, of course, more was happening. Lots of monitors and knowledgeable heads. They left him there for a while and played the recordings of his micro-camera attached to the fibers of his clothes, watching what the enemies had fought with him there those nights.
They had a problem with him.
They counted 36 gunshot wounds.
At the last one, they wondered what was going on around them.
In the middle of what Rule was looking at the already familiar room. It had no moldings either on the ceiling or on the floor. Just a square conference table with two chairs, a door across from it, and that mirror across the entire wall. He was already drinking the mineral water he got from his folks and some bars.
The door opened.
come out of those 4 walls
Rule got up and went outside.
of 6 he added.
Oh yeah, smart. Come see this moron. Why are you climbing somewhere in the mountains?
Show me the footage.
He introduced him to screens and programmers or analysts and they let him have it.
He was especially surprised at the last hit.
It was as if the climate in the sky changed as the Junks tore apart a group of eastern explorers right before his eyes.

And then the dash to the mountains. However, the view is impressive.
looks like he discovered where the partisans are hiding.
What do you know about them?
Rule asked.
that's what we should be asking you.
We both know the same thing. The enemy of my enemy is my friend.
He only got a smile in return.
I have a feeling you want to wrap it up for a while now, huh?
Before that, however, collect the money, he said.
He was given a backpack full of money and they took him in a car and drove him away from the mountains.
They were silent.
Down below the hills was an even larger camp.
They pulled into a dusty, gravel-covered parking lot.
Among others, his car was also parked there. Mustang of the future.
He hadn't seen him in an eternity.
They got out and walked slowly towards him. In the open space between the cars, a soldier from behind took him slightly below the knee with the butt of an automatic weapon.
He expected it.
He dropped to his knees and one of them handed him a handgun before looking at his watch.
A damn long minute passed. Maybe two. Silence. He knew what it was about. For information.
Then the man looked at his watch again then said.
Okay. Save it for the bullet. You know the rules.
They then got back into the SUV and drove away.
He waited until they really left. He pulled out a magazine. He really had one charge.
He got up and walked to the car. He opened it and sat down.
He tossed the gun into the safe. He started and drove as far as he could.
He stopped somewhere in
Brno
.
He went for a walk outside to think of something else.

He visited a nightclub.

Here he met a lady. Coincidentally, she also worked for the army. He knew her from the long ago training for initiates. He greeted her and sat down. She was a mixed Czech and Asian woman.
She recognized him too.
She was of the same national class litter as Rule himself. Created by mother and state to defend the homeland.
He sensed betrayal only because he knew her to be a military ninja: she also used similar weapons to the mountain guerillas. He knew that about her.
A technologically advanced blower.
They chatted for a while until they decided to have dinner together.
Hot food is really priceless.
I was now somewhere on the eastern border of the Beskydy Mountains. It was beautiful there. It seemed quite gypsy here in my home town.
She spoke as if she could read his questions.
This confirmed his assumption that the local Junk people are actually the natural descendants of Slavic gypsies crossed with Asians. That's why it's so rare.
After dinner he took her to his apartment.
They immediately started kissing after he clicked the door security locks. They then moved to the bedroom.
She shook off her high heels and asked if he would help her unzip the back of her overalls.
He did so, exposing her back. She was without a bra.
He slowly helped her clothes down over her shoulders. Her entire one piece outfit was now on the ground. She covered her breasts and turned to him to kiss him. She was wearing a thong.
As if she wanted to dance with him.
He was dancing inside.
She loosened the belt of his pants and they took their position next to her dress.
He was alert.
She stretched out on the bed while he pulled off the rest of his tops.
Cuddle up to her.

She was hot.

She gripped him tightly around the waist with both legs so that he could no longer escape. He pulled her thong off, it's a wonder she didn't burst.
He already felt the melting humidity inside her ecosystem. It was an oasis in the desert. She was the darkest gap in the dazzling brightness of her skin in contrast to his even in the darkness of the room.
Now he was exploring her boundaries and nooks and crannies at a gentle pace.
Sticky and healing.
After that, she took over the top position and the pace became combative and risky. Out of breath, like during a real hit when the adrenaline rises.
They continued in the same rhythm for a while, with the addition of brass accompaniment, until Rule bellowed with all his might.
His essence of life flew through the automatically aromatized room as if he had released it at that moment.
Breathless sighs and sweaty bodies curled together.
The stimulation of the muscles forced them to continue hugging each other.
They felt the hatred that united them and the love that circulated between each other in a never-ending cycle.
One more long kiss to finish and then he too closed his eyes and they fell asleep together on top of each other in close proximity to the new dawn of day.

Er hat es erwartet.
Er fiel auf die Knie und einer von ihnen reichte ihm eine Pistole, bevor er auf seine Uhr sah.
Eine verdammt lange Minute verging. Vielleicht zwei.
Schweigen. Er wusste, worum es ging. Zur Information.
Dann schaute der Mann wieder auf seine Uhr und sagte dann.
Okay. Speichern Sie es für die Kugel. Du kennst die Regeln.
Anschließend stiegen sie wieder in den SUV und fuhren davon.
Er wartete, bis sie wirklich gingen. Er zog eine Zeitschrift heraus. Er hatte wirklich eine Ladung.
Er stand auf und ging zum Auto. Er öffnete sie und setzte sich. Er warf die Waffe in den Safe. Er startete und fuhr so weit er konnte.
Irgendwo in Prag hielt er an.
Er ging draußen spazieren, um an etwas anderes zu denken.
Er besuchte einen Nachtclub.
Hier traf er eine Dame. Zufälligerweise arbeitete sie auch für die Armee. Er kannte sie aus dem vor langer Zeit erfolgten Training für Eingeweihte.
Er begrüßte sie und setzte sich. Sie war eine gemischte tschechische und asiatische Frau.
Sie erkannte ihn auch.
Sie war aus dem gleichen Wurf der nationalen Klasse wie Rule selbst. Geschaffen von Mutter und Staat, um das Vaterland zu verteidigen.
Verrat ahnte er nur, weil er sie als Militär-Ninja kannte: Auch sie benutzte ähnliche Waffen wie die Bergguerillas. Das wusste er von ihr.
Ein technologisch fortschrittliches Gebläse.
Sie unterhielten sich eine Weile, bis sie beschlossen, zusammen zu Abend zu essen.
Warmes Essen ist wirklich unbezahlbar.
Ich war jetzt irgendwo am östlichen Rand der Beskiden. Es war wunderschön dort. Hier in meiner Heimatstadt wirkte es ziemlich zigeunerhaft.
Sie sprach, als könnte sie seine Fragen lesen.
Dies bestätigte seine Annahme, dass die lokalen Junk-Leute tatsächlich die natürlichen Nachkommen slawischer Zigeuner

sind, die mit Asiaten gekreuzt wurden. Deshalb ist es so selten.
Nach dem Abendessen nahm er sie mit in seine Wohnung.
Sie begannen sich sofort zu küssen, nachdem er die Türsicherheitsschlösser angeklickt hatte. Dann gingen sie ins Schlafzimmer.
Sie schüttelte ihre High Heels ab und fragte, ob er ihr helfen würde, die Rückseite ihres Overalls zu öffnen.
Er tat es und entblößte ihren Rücken. Sie war ohne BH.
Er half ihr langsam die Kleider über ihre Schultern herunter. Ihr gesamtes einteiliges Outfit lag nun auf dem Boden. Sie bedeckte ihre Brüste und drehte sich zu ihm um, um ihn zu küssen. Sie trug einen Tanga.
Als wollte sie mit ihm tanzen.
Er tanzte drinnen.
Sie lockerte den Gürtel seiner Hose und sie nahmen ihre Position neben ihrem Kleid ein.
Er war wachsam.
Sie streckte sich auf dem Bett aus, während er den Rest seiner Oberteile auszog.
Kuschel dich an sie.
Sie war heiß.
Sie packte ihn mit beiden Beinen fest um die Hüfte, sodass er nicht mehr entkommen konnte. Er zog ihr den Tanga aus, es ist ein Wunder, dass sie nicht geplatzt ist.
Er spürte bereits die schmelzende Feuchtigkeit in ihrem Ökosystem. Es war eine Oase in der Wüste. Sie war die dunkelste Lücke in der blendenden Helligkeit ihrer Haut im Gegensatz zu seiner selbst in der Dunkelheit des Raumes.
Jetzt erkundete er in sanftem Tempo ihre Grenzen und Ecken und Winkel.
Klebrig und heilend.
Danach übernahm sie die Spitzenposition und das Tempo wurde kämpferisch und riskant. Außer Atem, wie bei einem richtigen Schlag, wenn das Adrenalin steigt.
Sie machten eine Weile im selben Rhythmus weiter, ergänzt durch Blechbläserbegleitung, bis Rule mit aller Kraft brüllte.
Seine Lebensessenz flog durch den automatisch aromatisierten Raum, als hätte er sie in diesem Moment

freigesetzt.

Atemlose Seufzer und verschwitzte Körper rollten sich zusammen.
Die Stimulation der Muskeln zwang sie, sich weiterhin zu umarmen.
Sie spürten den Hass, der sie verband, und die Liebe, die in einem endlosen Kreislauf zwischen ihnen zirkulierte.
Noch ein langer Kuss zum Abschluss und dann schloss auch er die Augen und sie schliefen zusammen in unmittelbarer Nähe zum neuen Morgengrauen übereinander ein.
Er war alleine. Individuell.
Er wusste sehr gut, dass dies seine Verletzlichkeit, aber seine Stärke war. Gut möglich, dass er deshalb noch am Leben war.
Er hörte Geschichten in den Lagern über sie und über diesen Ort. Eine unabhängige Gruppe von Dschunken war in der Lage, jede bewaffnete Bande anzugreifen. Unabhängig davon, ob es sich um Soldaten der Allianz oder der östlichen Invasoren handelt, unabhängig von der Größe ihrer Division. Die Einheimischen verließen sich sehr auf ihre eigene Autonomie und Miliz. Oft blieb danach nur noch ein Auslöser übrig. Alle Arten von Waffen verursachen alle Arten von Verletzungen, aber manchmal wurden die Körper ganzer Gruppen in Teilen entstellt gefunden. Aber was die örtlichen Lager wirklich ausflippte, war, dass sie waren, als würden sie von wilden Tieren auseinandergerissen. Normalerweise verwenden Ninjas in Städten oder beim Militär Nahkampfwaffen. Die Körper ihrer Opfer wiesen somit Schnitt- oder deutliche Schnittwunden oder zumindest Pfeilwunden auf.
Aber dieser Ort war dafür verantwortlich. Tatra.
Es war unmöglich, sich mit ihnen in irgendeiner Weise zu verbinden oder zu kommunizieren, als ob sie nicht einmal in diese Welt gehörten.
Angeblich haben sich einige Gruppen spurlos hierher verirrt. Niemand weiß, ob sie von den Wegen abkamen oder sich verirrten. Es war schwer zu glauben. Es war alles nur Geschwätz.
Das war auch der Grund, warum Rule so viel Zeit damit verbrachte, zwischen den Posten hin und her zu reisen. Er ließ sich gerne davon mitreißen, was eigentlich dahinter steckte.

Er hörte einen Krach.

Er schloss sein digitales Notizbuch, in dem er Cartoon-Comics skizziert hatte, in denen er sich verlor, und schnappte sich sein in Deutschland hergestelltes Scharfschützengewehr, das seine Technologie im Jahr 2084 der Allianz hinzugefügt hatte. Es war massiv mit unbegrenztem Zoom im Heck Visier und ein erweitertes Magazin. . Schalldämpfer wie er sein soll. Der Haken an der Sache war, dass es dank seines Antriebs auf Lachgasbomben nach dem Schuss kühl blieb.
Das Signalradar und die thermische Linse der Waffe warnten ihn vor den Lebenden. Er war der Feind. Ein Jäger mit guter chinesischer Ausrüstung, aber russischem Charakter. Hier kannte er es nicht.
Er ging den Fußweg weit unten entlang. Er beobachtete ihn eine Weile, um zu sehen, ob er allein ging. Es schien so, aber wie er sie kannte, schickten sie manchmal einen der Schwächsten voraus, um herauszufinden, wie befahrbar die Straße war. Er überlegte, ob er die panzerbrechende Runde jetzt durch seinen Helm schicken sollte oder wenn die anderen auftauchten. Normalerweise blieben sie höchstens ein paar Stunden zusammen.
Er wurde plötzlich von einer Silhouette erschreckt, die im peripheren Sichtfeld seines offenen rechten Falkenauges aufblitzte.
Er blickte zu den Bäumen umher, die von den Felsen hingen, wo er sie zu sehen glaubte. Nichts anderes.
Manchmal war er sich nicht sicher, ob sein Verstand mit ihm spielte oder ob sein Gehirn ihm einen Streich mit den Halluzinogenen spielte, die klassischerweise Teil des Kits waren, oder ob es echt war. LSD von Schweizer Qualität oder irgendeine dieser Substanzen, die ihn wach und sicher halten konnten, war immer das, was sein Gehirn richtig in Schwung brachte und ihm genug neue Erfahrungen bescherte. Mit Witz ging er mit der Situation um.
Er blickte erneut durch das Dioptrienvisier, um zu sehen, wohin der Soldat ging. Er war wachsam gegenüber dem Gelände um ihn herum, aber machtlos gegenüber Distanz und Rules Falkenauge.
Er spürte, ob dort irgendwelche Fallen lauerten.
Er wusste, dass die Junk sehr schwer zu erkennen waren. Sie

sind unsichtbar.

Und genau so, wie er es erwartet hatte.
Der Soldat verschwand hinter den Büschen auf einem ausgetretenen schmalen Pfad, und aus dem Wäldchen, in das dieser Soldat zuvor geklettert war, schwärmte in regelmäßigen Abständen ein anderes Quartett mit automatischen Waffen mit Visier über der Schulter.
Er überlegte, bis zu welchem Punkt er sie kommen lassen würde. Wenn er jedoch auf einen schießt, wird er die anderen alarmieren und dann mehrere Stunden lang hier sein und sie wegschießen. Niemand gibt sein Leben kampflos auf.
Er würde warten müssen, bis er sein Lager aufgeschlagen hatte. Das Tal, durch das sie fuhren, war lang und breit genug, dass er sie alle in seiner Handfläche hatte. Es ist schwer zu sagen, ob sie von seiner Anwesenheit wussten oder sie zumindest spürten.
Andererseits fühlte er sich, als hätte er eine Mimikry, die seine Gerüche und seine Färbung verbarg. An Tarnung denkt er gar nicht.
Er trug die Anti-Wärme-Uniform, die ihnen aus dem Norden zugeteilt worden war. Die Produktion basierte auf der Erfahrung und dem Wissen der Norweger,

Schweden, Finnen
und andere nordische Nationen, die erst kürzlich dem Bündnis beigetreten sind, mit genau diesen Waffen.
Selbst der erfahrenste Räuber wäre mit Hilfe von Wärmebildkameras nur sehr schwer in der Lage, ihn zu entdecken. Vielleicht gar nicht, abgesehen von Gesicht und Körperteilen, die bereits mit gewöhnlichen oder synthetischen Textilien bedeckt waren.
Trotz der erhöhten Temperatur konnte er dank der Substanzen in seinem Volumen seine natürliche Kühle bewahren.
Seine Augen wanderten von einem Ziel zum anderen und sangen die Texte seines Lieblingstracks in seinem Kopf. Als er sich im Dreck, Nadeln, Steinen und Blättern herumwälzte, merkte er, dass er sich gar nicht so sehr von ihnen unterschied. Menschen als Menschen. Nur eine andere Farbgebung. Sowohl einheitlich als auch pigmentiert. Wenn jemand ihn oder vielleicht Junky als Dritte in eine Reihe stellte,

wurden sie wie eine Tarnung entdeckt.

Ein schrecklicher Schrei hallte durch das Tal. Der Soldat, der zuerst ging, wurde von den Dschunken eingeschlossen. So wie er es erwartet hatte.
Knapp oberhalb der Taille bohrten sich hölzerne Kiefer von der Größe eines Haikopfes in seinen Körper. Es spaltete ihn fast in zwei Hälften, wie es bei der schwarzen Dahlie der Fall war.
Die nächsten Soldaten hinter ihm rannten auf ihn zu.
Der letzte hatte keine Chance - genau wie der erste waren die Junks schon fertig.
Ein geschärfter Bumerang flog von irgendwo in den Baumwipfeln und schnitt ihm den Kopf ab, bevor er weglaufen oder sich umsehen konnte. Auf diese Weise kannten die Dschunken im Ostfeldzug die jeweils größte Feindgruppe. Rule hatte den Eindruck, dass man ihn gar nicht brauchte, aber Befehl war Befehl, und jetzt zählte nur noch, zum nächsten Posten zu gelangen.
Aber diese elenden Partisanen töteten fast alle seine Ziele. Drei blieben am Leben und einer starb in der Falle. Sie standen bei ihm und einer versuchte ihn zu befreien. Die anderen beiden bedeckten ihren Rücken.
Jetzt war er an der Reihe.
Er beurteilte die Schwere der Fallenverletzung, indem er genau hinsah. Die abgeschnittenen Äste mit einem Durchmesser von 2 Zentimetern müssen sein Inneres sowohl von vorne als auch von hinten durchbohrt haben, und ihre Spitzen kamen immer auf der anderen Seite heraus.
Er zielte auf seinen Kopf und drückte auf den Wasserhahn. Die Ladung zerschmetterte seinen Schädel, so dass seine Überreste den Sanitäter und die anderen beiden herumschleuderten.
Jetzt wussten sowohl die Feinde als auch die unparteiischen Dschunken von ihm.
Daraufhin öffnete sich ein Gitter aus dem Gitter hinter dem Rücken des Sanitäters und ein mit Farn bekleideter Kopf lugte heraus, der eine primitive Lötlampe hielt. Sie geriet mehrmals in Aufregung und schlug dem Sanitäter in die unbekleideten Körperteile. Sehr wahrscheinlich am Hals.
Er rappelte sich auf und rutschte dann zu Boden.

Die Soldaten beschimpften etwas in einer fremden Sprache und einer von ihnen versuchte, ihn zu stillen, während der letzte versuchte, sie zu bedecken. Plötzlich begann eine Art Rauch oder Rauch um sie herum stark aufzusteigen, der sehr schwer zu atmen und durchsichtig wurde. In einem kurzen Moment waren sie von der Zelle aus nicht mehr zu sehen. Sogar Rule selbst war sich nicht sicher, was jetzt passieren würde, aber wie er bald herausfand, gab es kein Entrinnen für sie.
Aus der Rauchwolke nur noch die gräßlichen Schreie der Menschen- und Hoffnungslosigkeit, Arme und Beine sogar einige Innereien flogen heraus.
Als sich der Rauch verzog, war alles, was wirklich übrig blieb, ein Haufen Stücke von ihnen selbst.
Rule sah sich eine Weile um, bevor er aufstand. Das ganze Gemetzel dauerte wirklich nur 5 Minuten und es wurde nur ein Schuss abgefeuert. Sein. Die Soldaten des Ostfeldzugs hatten keine Ausbildung oder Ausrüstung oder Informationen darüber, wozu sie die Ehre hatten, daher kein Ziel.
Als ob sie wirklich von wilden Tieren angegriffen worden wären.
Er ging weiter über die tückischen Pfade der Tatra. Er war wütend.
Die Dschunken beraubten ihn seiner Beute und seines Wildes.
Er schaute nach, wie viele Substanzen er noch bei sich hatte und öffnete auf dem 3D-Pad die Ortskarte, die unterirdisch farblich unterteilt war, je nachdem, wie hoch die umliegenden Berge mit Wäldern, Felsen und Geröll übersät waren. Aufschlüsse haben auch Wasserfälle.
Sie können es schaffen, Sir, sagte der Computer mit einer lächerlich künstlichen Stimme.
Woher weißt du, was ich vorhabe?
Er antwortete ihm sarkastisch.
Er nahm seine mit einem Thermomembranhandschuh bedeckte Hand mit fünf Quadraten aus papierartiger Substanz und deckte mit der Elle desselben Arms den Deckel seiner Flasche mit chloriertem, dekontaminiertem H2O auf. Er füllte es mit dem Inhalt seiner Finger nach und sah sich dann um.

Es brauchte etwas anderes. Etwas Lokales.

Er sah die Beeren. Sie waren dunkel und schienen vergiftet zu sein. Egal ob Rotbraun oder einfach nur Heidelbeeren. Ob der eine oder der andere, es war immer so, dass das bloße Schälen eine schädliche Wirkung haben kann.
Er sammelte eine Handvoll und zerdrückte sie in seiner Handfläche zu einer Faust. Ihr Saft löste sich in Tropfen auf, die in abstrakten dynamischen Linien einer dunklen und satten violett-blauen Farbe flossen.
Er wischte seine saftige Hand am feuchten Gras ab und schloss dann den Deckel der Flasche mit seiner Handfläche. Er schüttelte sie. Dann öffnete er es wieder mit einer kleinen Öffnung für seinen Mund und trank stark. Ein starker großer Bogen.
schlucken
Er schnallte sich den Chutor wieder an den Gürtel und machte sich auf den Weg in die Berge durch eine ehemals vielbefahrene Fußgängerzone, die jetzt sehr vernachlässigt und mit Bäumen überwuchert war.
Er erklomm den Hang mit schwer bewachsenen Stämmen und tastete das Gelände ab wie ein Stalker. Er war sich bewusst, dass hier Fallen lauern könnten, aber er war sich all dessen bewusst, womit er in direkten Kontakt kam. Er fühlte es. Er ging auf Zehenspitzen.
Damit entging er einer der Fallen der Dschunke. Der Witz, für den sie berühmt waren, war, dass sie früher Doubles waren. Sie stellten eine der Minen sichtbar auf und daneben eine andere, die noch weniger sichtbar war, damit die Beute von selbst hineinlief und das Gefühl hatte, sie hätte sie umgangen.
Jetzt dankte er dem Geschenk des Waldes für Nahrung. Es manifestierte sich in der Mentalität.
Er stieg zum Fuß des Berges hinauf, von wo aus er die gegenüberliegenden Berge deutlich sehen konnte. Dort sah er einen See in einer Mulde im Tal und gegenüber einen felsigen Berg mit einem riesigen Riss darin, aus dem kochende Luft direkt unter seinem Überhang zu entweichen schien.
Es war dunkel und eng.
Er glaubte, diesen farnbedeckten Kopf aus dem Tal in ihr summen zu sehen.
Das genügte ihm als das, wonach er sich sehnte.

Er leerte seine Flasche und füllte sie mit Wasser aus dem Bach der Felsenquelle. Er warf Chlorkapseln hinein und schüttelte es.
Auf dem Rückweg zu seiner Route zählte er mit der biologischen Uhr die Zeit herunter, wann er mit der Entgiftung des Organismus beginnen konnte. Dabei verachtete er sich manchmal selbst.
Kurz nach Sonnenuntergang erreichte er das Milizlager.
Sie begrüßten ihn, wie er sollte, mit blendendem Licht und auffälligen Waffen.
Nach der Erkundung wurde er in einen Raum mit Spiegel verlegt, hinter dem sich natürlich noch mehr abspielte. Viele Monitore und sachkundige Köpfe. Sie ließen ihn eine Weile dort und spielten die Aufnahmen seiner Mikrokamera ab, die an den Fasern seiner Kleidung befestigt war, und beobachteten, was die Feinde dort in diesen Nächten mit ihm gekämpft hatten.
Sie hatten ein Problem mit ihm.
Sie zählten 36 Schusswunden.
Beim letzten fragten sie sich, was um sie herum vor sich ging.
In der Mitte betrachtete Rule den bereits vertrauten Raum. Es hatte weder an der Decke noch am Boden Zierleisten.
Nur ein quadratischer Konferenztisch mit zwei Stühlen, eine Tür gegenüber und dieser Spiegel an der ganzen Wand. Er trank bereits das Mineralwasser, das er von seinen Eltern und einigen Bars bekam.
Die Tür öffnete sich.
kommen aus diesen 4 Wänden
Rule stand auf und ging nach draußen.
von 6 fügte er hinzu.
Ach ja, schlau. Kommen Sie und sehen Sie sich diesen Idioten an. Warum kletterst du irgendwo in den Bergen?
Zeig mir das Filmmaterial.
Er stellte ihn Bildschirmen und Programmierern oder Analysten vor, und sie ließen es ihm.
Besonders überrascht war er über den letzten Treffer.
Es war, als ob sich das Klima am Himmel änderte, als die Dschunken direkt vor seinen Augen eine Gruppe östlicher Entdecker auseinanderrissen.

Und dann der Ansturm auf die Berge. Die Aussicht ist jedoch beeindruckend.
sieht aus, als hätte er entdeckt, wo sich die Partisanen verstecken.
Was weißt du über sie?
fragte Rule.
das sollten wir dich fragen.
Wir wissen beide dasselbe. Der Feind meines Feindes ist mein Freund.
Er bekam nur ein Lächeln zurück.
Ich habe das Gefühl, dass du es jetzt für eine Weile beenden willst, huh?
Davor aber das Geld kassieren, sagte er.
Er bekam einen Rucksack voller Geld und sie nahmen ihn mit in ein Auto und fuhren ihn aus den Bergen weg.
Sie schwiegen.
Unten unter den Hügeln war ein noch größeres Lager.
Sie fuhren auf einen staubigen, mit Kies bedeckten Parkplatz.
Dort stand unter anderem auch sein Auto. Mustang der Zukunft.
Er hatte ihn seit einer Ewigkeit nicht mehr gesehen.
Sie stiegen aus und gingen langsam auf ihn zu. Auf dem freien Platz zwischen den Autos packte ihn ein Soldat von hinten mit dem Kolben einer automatischen Waffe knapp unterhalb des Knies.
Er hat es erwartet.
Er fiel auf die Knie und einer von ihnen reichte ihm eine Pistole, bevor er auf seine Uhr sah.
Eine verdammt lange Minute verging. Vielleicht zwei.
Schweigen. Er wusste, worum es ging. Zur Information.
Dann schaute der Mann wieder auf seine Uhr und sagte dann.
Okay. Speichern Sie es für die Kugel. Du kennst die Regeln.
Anschließend stiegen sie wieder in den SUV und fuhren davon.
Er wartete, bis sie wirklich gingen. Er zog eine Zeitschrift heraus. Er hatte wirklich eine Ladung.
Er stand auf und ging zum Auto. Er öffnete sie und setzte sich. Er warf die Waffe in den Safe. Er startete und fuhr so weit er konnte.

Irgendwo in
Brno
hielt er an.
Er ging draußen spazieren, um an etwas anderes zu denken.
Er besuchte einen Nachtclub.
Hier traf er eine Dame. Zufälligerweise arbeitete sie auch für die Armee. Er kannte sie aus dem vor langer Zeit erfolgten Training für Eingeweihte.
Er begrüßte sie und setzte sich. Sie war eine gemischte tschechische und asiatische Frau.
Sie erkannte ihn auch.
Sie war aus dem gleichen Wurf der nationalen Klasse wie Rule selbst. Geschaffen von Mutter und Staat, um das Vaterland zu verteidigen.
Verrat ahnte er nur, weil er sie als Militär-Ninja kannte: Auch sie benutzte ähnliche Waffen wie die Bergguerillas. Das wusste er von ihr.
Ein technologisch fortschrittliches Gebläse.
Sie unterhielten sich eine Weile, bis sie beschlossen, zusammen zu Abend zu essen.
Warmes Essen ist wirklich unbezahlbar.
Ich war jetzt irgendwo am östlichen Rand der Beskiden. Es war wunderschön dort. Hier in meiner Heimatstadt wirkte es ziemlich zigeunerhaft.
Sie sprach, als könnte sie seine Fragen lesen.
Dies bestätigte seine Annahme, dass die lokalen Junk-Leute tatsächlich die natürlichen Nachkommen slawischer Zigeuner sind, die mit Asiaten gekreuzt wurden. Deshalb ist es so selten.
Nach dem Abendessen nahm er sie mit in seine Wohnung.
Sie begannen sich sofort zu küssen, nachdem er die Türsicherheitsschlösser angeklickt hatte. Dann gingen sie ins Schlafzimmer.
Sie schüttelte ihre High Heels ab und fragte, ob er ihr helfen würde, die Rückseite ihres Overalls zu öffnen.
Er tat es und entblößte ihren Rücken. Sie war ohne BH.
Er half ihr langsam die Kleider über ihre Schultern herunter. Ihr gesamtes einteiliges Outfit lag nun auf dem Boden. Sie bedeckte ihre Brüste und drehte sich zu ihm um, um ihn zu

küssen. Sie trug einen Tanga.
Als wollte sie mit ihm tanzen.
Er tanzte drinnen.

Sie lockerte den Gürtel seiner Hose und sie nahmen ihre Position neben ihrem Kleid ein.
Er war wachsam.
Sie streckte sich auf dem Bett aus, während er den Rest seiner Oberteile auszog.
Kuschel dich an sie.
Sie war heiß.
Sie packte ihn mit beiden Beinen fest um die Hüfte, sodass er nicht mehr entkommen konnte. Er zog ihr den Tanga aus, es ist ein Wunder, dass sie nicht geplatzt ist.
Er spürte bereits die schmelzende Feuchtigkeit in ihrem Ökosystem. Es war eine Oase in der Wüste. Sie war die dunkelste Lücke in der blendenden Helligkeit ihrer Haut im Gegensatz zu seiner selbst in der Dunkelheit des Raumes.
Jetzt erkundete er in sanftem Tempo ihre Grenzen und Ecken und Winkel.
Klebrig und heilend.
Danach übernahm sie die Spitzenposition und das Tempo wurde kämpferisch und riskant. Außer Atem, wie bei einem richtigen Schlag, wenn das Adrenalin steigt.
Sie machten eine Weile im selben Rhythmus weiter, ergänzt durch Blechbläserbegleitung, bis Rule mit aller Kraft brüllte.
Seine Lebensessenz flog durch den automatisch aromatisierten Raum, als hätte er sie in diesem Moment freigesetzt.
Atemlose Seufzer und verschwitzte Körper rollten sich zusammen.
Die Stimulation der Muskeln zwang sie, sich weiterhin zu umarmen.
Sie spürten den Hass, der sie verband, und die Liebe, die in einem endlosen Kreislauf zwischen ihnen zirkulierte.
Noch ein langer Kuss zum Abschluss und dann schloss auch er die Augen und sie schliefen zusammen in unmittelbarer Nähe zum neuen Morgengrauen übereinander ein.

FRANCOTIRADOR

El año 2096

Europa se encuentra en medio de una guerra. Tomaron los movimientos del enemigo hasta la frontera de los Tatras eslovacos, donde la alianza los enfrentó con dignidad. Uno de ellos fue la regla del francotirador afrocheco. Solitario. Acababa de cumplir su medio año desde principios de año cerca del Jura de Suabia, donde neutralizó grupos enemigos, principalmente exploradores. Él era la Guardia Fronteriza.
Al acoger a refugiados de todo el mundo e integrarlos según su coeficiente intelectual, educación y predisposiciones en el sistema centroeuropeo, la Agenda 64 creó vidas que tenían los mejores genes para ser los héroes de la nueva era. Leyendas vivas y élites de naciones.
Sin embargo, la forma en que estaban las cosas ahora se debía a todo el mundo de los individuos y sus acciones, tanto buenas como malas.
Se trataba principalmente de conectar el sur y el norte en el centro de Europa, en la República Checa. Mucho antes de eso, Francia, Bélgica y Alemania tenían conexiones africanas. Sin embargo, fue entonces cuando África se conectó con los eslavos, creando una economía modelada a partir de la estadounidense. Porque era necesario y lo conducía todo el tiempo y, sobre todo, era la única forma de proteger a los pueblos eslavos y sus hogares de la campaña del este.
También porque tenía que pasar el multiculturalismo, ya que algunos estados europeos eran racialmente muy homogéneos y era necesario heterogeneizarlos. Por supuesto, Asia también estuvo representada aquí, pero ya estaba más establecida, era más independiente y se desarrollaba en la misma dirección.
Por supuesto, su uso también podría aplicarse en la milicia del ejército. ninjas Es decir, federativa. Aquellos independientes que vivían en las montañas fueron apodados los Juncos. partisanos.
Ellos estaban asustados.

Rule había oído hablar de ellos ya veces sentía que lo rodeaban. Podía sentirlos en las rocas y montañas boscosas alrededor. Como si le cubrieran las espaldas o lo estuvieran vigilando.
Él estaba solo. Individual.
Sabía muy bien que esa no era su vulnerabilidad sino su fuerza. Muy posiblemente por eso todavía estaba vivo.
Escuchó historias en los campamentos sobre ellos y sobre este lugar. Un grupo independiente de Juncos era capaz de atacar a cualquier banda armada. Sin importar si son soldados de la alianza o los invasores del este, sin importar el tamaño de su división. Los lugareños confiaron mucho en su propia autonomía y milicia. A menudo, solo quedaba un disparador después de eso. Todo tipo de armas infligen todo tipo de heridas, pero a veces los cuerpos de grupos enteros se encuentran desfigurados en partes. Pero lo que realmente asustó a los campamentos locales fue que parecían destrozados por animales salvajes. Por lo general, los ninjas en las ciudades o en el ejército usan armas cuerpo a cuerpo. Los cuerpos de sus víctimas tenían cortes o cortes claros o al menos heridas de flecha.
Pero este lugar fue el responsable de esto. Tatras.
Era imposible conectarse o comunicarse con ellos de ninguna manera, como si ni siquiera pertenecieran a este mundo. Supuestamente, algunos grupos se perdieron aquí sin dejar rastro. Nadie sabe si se salieron de los senderos o se perdieron. Era difícil de creer. Todo era pura charla.
Esta fue también la razón por la que Rule pasó tanto tiempo viajando entre puestos. Le gustaba dejarse llevar por eso, por lo que en realidad había detrás de todo.
Oyó un estruendo.
Cerró su cuaderno digital en el que había estado dibujando cómics de dibujos animados en los que se perdía y agarró su rifle de francotirador de fabricación alemana, que había sumado su tecnología a la alianza en el año 2084. Era enorme con un zoom ilimitado en la parte trasera. mira y una revista extendida. . Silenciador como debe ser. El problema fue que se mantuvo fresco después del disparo gracias a su accionamiento por bombas de óxido nitroso.

El radar de señales del arma y la lente térmica lo alertaron sobre los vivos. Él era el enemigo. Un cazador con buen equipo de fabricación china, pero de carácter ruso. Él no lo sabía aquí.
Estaba caminando por el sendero muy abajo. Lo observó durante un rato para ver si caminaba solo. Parecía que sí, pero como él los conocía, a veces enviaban a uno de los más débiles por delante para averiguar qué tan transitable era el camino.
Se preguntó si debería enviar la ronda perforante a través de su casco ahora o cuando aparecieran los demás. Por lo general, siempre permanecían juntos durante unas pocas horas como máximo.
De repente se sobresaltó por una silueta que brilló en la visión periférica de su ojo de halcón derecho abierto.
Miró a su alrededor a los árboles que colgaban de las rocas donde creyó verlos. Nada más.
A veces no estaba seguro de si su mente estaba jugando con él o si su cerebro le estaba jugando una mala pasada con los alucinógenos que formaban parte clásica del equipo o si era real. El LSD de grado suizo o cualquiera de estas sustancias que pudieran mantenerlo despierto y seguro siempre fue lo que le dio una patada en el cerebro y le dio suficientes experiencias nuevas. Lidió con la situación con ingenio.
Volvió a mirar a través de la mirilla dióptrica para ver por dónde caminaba el soldado. Estaba alerta al terreno que lo rodeaba, pero impotente ante la distancia y el ojo de halcón de Rule.
Sintió si había alguna trampa al acecho.
Sabía que los Junk eran muy difíciles de ver. son invisibles
Y exactamente como él esperaba.
El soldado desapareció detrás de los arbustos a lo largo de un camino angosto bien transitado, y desde la arboleda donde este soldado había subido antes, otro cuarteto pululaba a intervalos regulares con armas automáticas con miras sobre sus hombros.
Estaba calculando hasta qué punto los dejaría llegar. Sin embargo, si le dispara a uno, alertará a los demás, y luego estará aquí disparándolos durante varias horas. Nadie da su

vida sin luchar.

Tendría que esperar hasta montar el campamento. El valle por el que estaban pasando era lo suficientemente largo y ancho como para tenerlos a todos en la palma de su mano. Es difícil decir si sabían de su presencia o al menos la sintieron.
Por otro lado, sentía como si tuviera un mimetismo que ocultaba sus olores y coloración. Ni siquiera piensa en el camuflaje.
Estaba vestido con el uniforme antitérmico que les había sido asignado desde el norte. La producción se basó en la experiencia y el conocimiento de los noruegos, suecos, finlandeses y otras naciones nórdicas, que recientemente se unieron a la alianza, precisamente con este armamento. Incluso el depredador más experimentado podría detectarlo con la ayuda de imágenes térmicas solo con gran dificultad. Quizás no del todo, a excepción de la cara y partes del cuerpo que ya estaban cubiertas con textiles ordinarios o sintéticos.
A pesar del aumento de la temperatura, gracias a las sustancias de su volumen, pudo mantener su frescura natural.
Sus ojos seguían viajando de un destino a otro, cantando la letra de su canción favorita en su cabeza. Mientras rodaba por la tierra, agujas, piedras y hojas, se dio cuenta de que en realidad no era tan diferente de ellos. Personas como personas. Sólo un color diferente. Tanto uniforme como pigmentado. Si alguien lo alineara, o tal vez Junky, como un tercero, serían vistos como camuflaje.
Un terrible grito resonó por el valle. El soldado que iba primero quedó atrapado por los juncos. Tal como esperaba. Justo por encima de la cintura, unas mandíbulas de madera del tamaño de la cabeza de un tiburón se clavaron en su cuerpo. Casi lo partió por la mitad como en el caso de la Dahlia negra.
Los soldados más cercanos detrás de él corrieron hacia él.
El último no tuvo ninguna posibilidad, al igual que el primero, los Junks ya estaban listos.
Un boomerang afilado voló desde algún lugar de las copas de los árboles y le cortó la cabeza antes de que pudiera huir o mirar a su alrededor. De esta manera, los juncos conocían el

grupo de enemigos más grande de los demás en la campaña del este. Rule tenía la impresión de que ni siquiera sería necesario, pero una orden era una orden y ahora todo lo que importaba era llegar al siguiente puesto.

Pero esos miserables partisanos mataron a casi todos sus objetivos. Tres quedaron vivos y uno muriendo en la trampa. Lo apoyaron y uno trató de liberarlo. Los otros dos cubrieron sus espaldas.

Ahora era su turno.

Juzgó la gravedad de la herida de la trampa mirando. Las ramas cortadas con un diámetro de 2 centímetros debieron perforarle las entrañas tanto por delante como por detrás, y sus puntas siempre salían por el otro lado.

Se apuntó a la cabeza y golpeó el grifo.

La carga destrozó su cráneo y sus restos arrojaron al médico y a los otros dos.

Ahora tanto los enemigos como los Junks imparciales sabían de él.

En ese momento, una rejilla se abrió desde la rejilla detrás de la espalda del médico y una cabeza cubierta de helecho se asomó, sosteniendo un primitivo soplete. Se puso nerviosa varias veces y golpeó al médico en las partes desnudas de su cuerpo. Muy probablemente en el cuello.

Se revolvió y luego se deslizó al suelo.

Los soldados maldecían algo en un idioma extranjero y uno de ellos intentaba amamantarlo mientras el último intentaba cubrirlos. De repente, una especie de humareda o humo comenzó a elevarse bruscamente a su alrededor, el cual se volvió muy difícil de respirar y transparente. En un breve momento ya no se les veía desde la celda.

Incluso el propio Rule no estaba seguro de lo que iba a pasar ahora, pero pronto descubrió que no había escapatoria para ellos.

De la nube de humo solo salieron los espantosos gritos de humanos y desesperanza, brazos y piernas incluso algunos despojos.

Cuando el humo se disipó, todo lo que realmente quedó fue un montón de pedazos de sí mismos.

Rule miró alrededor del lugar por un rato antes de ponerse de

pie. Toda la carnicería tomó realmente solo 5 minutos y solo

se disparó un tiro. Su. Los soldados de la campaña del este no tenían entrenamiento ni equipo ni información sobre lo que tenían el honor, por lo tanto ningún objetivo.
Como si realmente fueran atacados por animales salvajes.
Continuó a través de los caminos traicioneros de los Tatras. Él estaba enfadado.
Los Juncos le robaron su botín y su juego.
Miró cuántas sustancias aún tenía con él y abrió el mapa local en el panel 3D, que estaba dividido subterráneamente por colores según la altura a la que se encontraban las montañas circundantes salpicadas de bosques, rocas y cantos rodados. Los afloramientos también tienen cascadas.
Puede hacerlo señor, dijo la computadora con una ridícula voz artificial.
¿Cómo sabes lo que estoy a punto de hacer?
Le respondió con sarcasmo.
Tomó su guante de termomembrana de la mano cubierta con cinco cuadrados de sustancia parecida al papel y con el cúbito del mismo brazo destapó el tapón de su botella de H2O clorada descontaminada. Lo volvió a llenar con el contenido de sus dedos y luego miró a su alrededor.
Necesitaba algo más. Algo local.
Vio las bayas. Eran oscuros y parecían estar envenenados. Ya sea un rojizo o simplemente arándanos. Ya sea lo uno o lo otro, siempre se daba el caso de que la mera cáscara puede tener un efecto nocivo.
Recogió un puñado y los aplastó en un puño en su palma. Su jugo se disolvió en gotas que fluían en líneas dinámicas abstractas de un color azul violeta oscuro y rico.
Se limpió la mano jugosa en la hierba húmeda y luego cerró la tapa de la botella con la palma de la mano. Él la sacudió. Luego lo abrió de nuevo con una pequeña abertura para su boca y bebió mucho. Un arco grande y fuerte.
tragar
Volvió a colocarse el chutor en el cinturón y se adentró en las montañas a través de una antigua zona peatonal muy transitada que ahora estaba muy descuidada y cubierta de árboles.
Subió la pendiente con difíciles troncos cubiertos de maleza y

escudriñó el terreno como un acechador. Era consciente de

que las trampas podrían estar al acecho aquí, pero también era muy consciente de todo con lo que entraba en contacto directo. Él lo sintió. Anduvo de puntillas.
Así evitó una de las trampas del junco. El ingenio por el que eran famosos era que solían ser dobles. Pusieron una de las minas a la vista y junto a ella hicieron otra aún menos visible, para que la presa se topara con ella sola, sintiendo que las había pasado por alto.
Ahora agradeció el regalo del bosque para el sustento. Se manifestó en la mentalidad.
Subió hasta el pie de la montaña, desde donde podía ver claramente las montañas opuestas. Allí vio un lago dentro de un hueco en el valle de abajo y frente a una montaña rocosa con una grieta gigante en ella, de la que parecía escapar aire hirviendo justo debajo de su saliente.
Era oscuro y estrecho.
Creyó ver esa cabeza cubierta de helechos del valle zumbando dentro de ella.
Eso fue suficiente para él como lo que anhelaba ver.
Vació su botella y la llenó con agua del arroyo del manantial de roca. Le tiró cápsulas de cloro y lo sacudió.
En el camino de regreso a su ruta, estaba contando el tiempo con el reloj biológico, cuando podría comenzar a desintoxicar el organismo con él. En el camino, a veces se despreciaba a sí mismo.
Llegó al campamento de la milicia poco después del atardecer.
Lo saludaron como debería, con una luz cegadora y pistolas alucinantes.
Después del reconocimiento, lo trasladaron a una habitación con un espejo, detrás del cual, por supuesto, sucedía más. Muchos monitores y jefes expertos. Lo dejaron allí un rato y reprodujeron las grabaciones de su microcámara adherida a las fibras de su ropa, viendo lo que los enemigos habían peleado con él allí esas noches.
Tenían un problema con él.
Contaron 36 heridas de bala.
En el último, se preguntaron qué estaba pasando a su alrededor.

En medio de lo que Rule estaba mirando a la ya familiar habitación. No tenía molduras ni en el techo ni en el suelo. Solo una mesa de conferencias cuadrada con dos sillas, una puerta enfrente y ese espejo en toda la pared. Ya estaba bebiendo el agua mineral que le daban sus padres y algunos bares.
La puerta se abrio.
sal de esas 4 paredes
Rule se levantó y salió.
de 6 agregó.
Oh sí, inteligente. Ven a ver a este imbécil. ¿Por qué estás escalando en algún lugar de las montañas?
Muéstrame el metraje.
Le presentó pantallas y programadores o analistas y se lo dejaron tener.
Estaba especialmente sorprendido por el último golpe.
Era como si el clima en el cielo cambiara cuando los juncos destrozaron a un grupo de exploradores del este justo ante sus ojos.
Y luego la carrera hacia las montañas. Sin embargo, la vista es impresionante.
Parece que descubrió dónde se esconden los partisanos.
¿Qué sabes de ellos?
preguntó la regla.
eso es lo que deberíamos estar preguntándote.
Ambos sabemos lo mismo. El enemigo de mi enemigo es mi amigo.
Solo recibió una sonrisa a cambio.
Tengo la sensación de que quieres terminarlo por un tiempo ahora, ¿eh?
Antes de eso, sin embargo, recoger el dinero, dijo.
Le dieron una mochila llena de dinero y lo subieron a un carro y lo alejaron de las montañas.
Ellos estaban en silencio.
Debajo de las colinas había un campamento aún más grande.
Se detuvieron en un estacionamiento polvoriento y cubierto de grava.
Entre otros, su automóvil también estaba estacionado allí.
Mustang del futuro.

No lo había visto en una eternidad.
Salieron y caminaron lentamente hacia él. En el espacio abierto entre los autos, un soldado lo golpeó por detrás levemente por debajo de la rodilla con la culata de un arma automática.
Él lo esperaba.
Cayó de rodillas y uno de ellos le entregó una pistola antes de mirar su reloj.
Pasó un maldito largo minuto. Tal vez dos. Silencio. Sabía de qué se trataba. Para información.
Entonces el hombre volvió a mirar su reloj y dijo.
Bueno. Guárdalo para la bala. Sabes las reglas.
Luego volvieron a subirse a la camioneta y se marcharon.
Esperó hasta que realmente se fueron. Sacó una revista.
Realmente tenía un cargo.
Se levantó y caminó hacia el auto. Lo abrió y se sentó. Arrojó el arma a la caja fuerte. Arrancó y condujo lo más lejos que pudo.
Se detuvo en algún lugar de Brno.
Salió a caminar afuera para pensar en otra cosa.
Visitó un club nocturno.
Aquí conoció a una dama. Coincidentemente, ella también trabajaba para el ejército. La conocía del antiguo entrenamiento para iniciados.
La saludó y se sentó. Era una mujer mixta checa y asiática.
Ella también lo reconoció.
Era de la misma camada de clase nacional que el propio Rule. Creado por madre y estado para defender la patria.
Él sintió la traición solo porque sabía que ella era una ninja militar: ella también usó armas similares a las guerrillas de montaña. Él sabía eso de ella.
Un soplador tecnológicamente avanzado.
Charlaron un rato hasta que decidieron cenar juntos.
La comida caliente no tiene precio.
Ahora estaba en algún lugar en el límite oriental de las montañas Beskydy. Fue hermoso allí. Parecía bastante gitano aquí en mi ciudad natal.
Ella habló como si pudiera leer sus preguntas.

Esto confirmó su suposición de que los Junk locales son en realidad descendientes naturales de gitanos eslavos cruzados con asiáticos. Por eso es tan raro.
Después de cenar, la llevó a su apartamento.
Inmediatamente comenzaron a besarse después de que hizo clic en las cerraduras de seguridad de la puerta. Luego se trasladaron al dormitorio.
Ella se quitó los tacones altos y le preguntó si la ayudaría a desabrocharse la parte trasera de su overol.
Él lo hizo, exponiendo su espalda. Ella estaba sin sostén.
Lentamente le ayudó a bajar la ropa sobre los hombros. Todo su conjunto de una pieza estaba ahora en el suelo. Se cubrió los pechos y se volvió hacia él para besarlo. Llevaba una tanga.
Como si quisiera bailar con él.
Estaba bailando por dentro.
Ella aflojó el cinturón de sus pantalones y tomaron su posición al lado de su vestido.
Estaba alerta.
Ella se estiró en la cama mientras él se quitaba el resto de la parte de arriba.
Acurrúcate a ella.
ella estaba caliente
Ella lo agarró fuertemente por la cintura con ambas piernas para que ya no pudiera escapar. Le quitó la tanga, es un milagro que no se haya reventado.
Ya sentía la humedad derretida dentro de su ecosistema. Era un oasis en el desierto. Ella era la brecha más oscura en el brillo deslumbrante de su piel en contraste con la de él, incluso en la oscuridad de la habitación.
Ahora estaba explorando sus límites, rincones y grietas a un ritmo suave.
Pegajoso y cicatrizante.
Después de eso, tomó la primera posición y el ritmo se volvió combativo y arriesgado. Sin aliento, como durante un verdadero golpe cuando sube la adrenalina.
Continuaron con el mismo ritmo durante un rato, con la adición de acompañamiento de metales, hasta que Rule bramó con todas sus fuerzas.

Su esencia de vida voló por la habitación automáticamente aromatizada como si la hubiera liberado en ese momento.
Suspiros sin aliento y cuerpos sudorosos acurrucados juntos.
La estimulación de los músculos los obligó a seguir abrazándose.
Sintieron el odio que los unía y el amor que circulaba entre ellos en un ciclo interminable.
Un largo beso más para terminar y luego él también cerró los ojos y se quedaron dormidos uno encima del otro muy cerca del nuevo amanecer del día.

TIREUR D'ÉLITE

L'année 2096

L'Europe se retrouve en pleine guerre. Ils ont porté les mouvements de l'ennemi jusqu'à la frontière des Tatras slovaques, où l'alliance leur a fait face avec dignité. L'un d'eux était la règle des tireurs d'élite afro-tchèques. Solitaire. Il venait de faire ses six mois depuis le début de l'année près du Jura souabe, où il a neutralisé des groupes ennemis, principalement des éclaireurs. Il était garde-frontière.

En accueillant des réfugiés du monde entier et en les intégrant en fonction de leur QI, de leur éducation et de leurs prédispositions dans le système d'Europe centrale, l'Agenda 64 a créé des vies qui avaient les meilleurs gènes pour être les héros de la nouvelle ère. Légendes vivantes et élites des nations.

Cependant, la façon dont les choses étaient maintenant était due au monde entier des individus et à leurs actes, bons et mauvais.

Il s'agissait principalement de relier le sud et le nord au centre de l'Europe - en République tchèque. Bien avant cela, la France, la Belgique et l'Allemagne avaient des connexions africaines. Cependant, c'est alors que l'Afrique a été liée aux Slaves, créant une économie calquée sur celle des États-Unis. Parce qu'elle était nécessaire et qu'elle y conduisait tout le temps et, surtout, que c'était le seul moyen de protéger les peuples slaves et leurs foyers de la campagne de l'Est. Aussi parce que le multiculturalisme devait arriver, car certains États européens étaient racialement très homogènes et il fallait les hétérogénéiser. Bien sûr, l'Asie était également représentée ici, mais elle était déjà plus établie et plus indépendante et développée dans le même sens.

Bien sûr, son utilisation pourrait également être appliquée dans la milice de l'armée. Ninjas. C'est-à-dire fédératif. Ces indépendants vivant dans les montagnes étaient surnommés les Jonques. Partisans.

Ils avaient peur.

Rule avait entendu parler d'eux et avait parfois l'impression qu'ils l'entouraient. Il pouvait les sentir dans les rochers et les montagnes boisées autour. Comme s'ils le soutenaient ou veillaient sur lui.
Il était seul. Individuel.
Il savait très bien que c'était sa vulnérabilité mais sa force. C'est très probablement pour cela qu'il était encore en vie. Il a entendu des histoires autour des camps à leur sujet et à propos de cet endroit. Un groupe indépendant de Junks était capable d'attaquer n'importe quelle bande armée. Peu importe qu'il s'agisse de soldats de l'alliance ou des envahisseurs de l'Est, quelle que soit la taille de leur division. Les habitants comptaient beaucoup sur leur propre autonomie et leur milice. Souvent, il ne restait qu'un déclencheur après cela. Toutes sortes d'armes infligent toutes sortes de blessures, mais parfois les corps de groupes entiers ont été retrouvés en partie défigurés. Mais ce qui a vraiment paniqué les camps locaux, c'est qu'ils étaient comme déchirés par des animaux sauvages. Habituellement, les ninjas des villes ou ceux de l'armée utilisent des armes de mêlée. Les corps de leurs victimes présentaient ainsi des coupures ou des coupures nettes ou du moins des coups de flèche.
Mais cet endroit était responsable de cela. Tatras.
Il était impossible de se connecter ou de communiquer avec eux de quelque manière que ce soit, comme s'ils n'appartenaient même pas à ce monde.
Apparemment, certains groupes se sont perdus ici sans laisser de trace. Personne ne sait s'ils sont sortis des sentiers battus ou s'ils se sont égarés. C'était dur à croire. Tout n'était que bavardage.
C'était aussi la raison pour laquelle Rule passait tant de temps à voyager entre les postes. Il aimait se laisser emporter par ça, ce qu'il y avait en fait derrière tout ça.
Il a entendu un fracas.
Il ferma son carnet numérique dans lequel il avait esquissé des dessins animés dans lesquels il se perdit et attrapa son fusil de sniper de fabrication allemande, qui avait ajouté sa technologie à l'alliance en 2084. Il était massif avec un zoom

illimité à l'arrière. vue et un magazine étendu. . Silencieux

comme il se doit. Le hic, c'est qu'il est resté froid après le tir grâce à son entraînement sur les bombes à protoxyde d'azote.
Le signal radar et la lentille thermique de l'arme l'ont alerté des vivants. Il était l'ennemi. Un chasseur avec un bon équipement de fabrication chinoise, mais de caractère russe. Il ne le savait pas ici.
Il marchait le long du sentier tout en bas. Il l'observa un moment pour voir s'il marchait seul. Il semblait que oui, mais comme il les connaissait, ils envoyaient parfois un des plus faibles en avant pour vérifier si la route était praticable. Il se demanda s'il devait envoyer le projectile perforant à travers son casque maintenant ou lorsque les autres apparaîtraient. Habituellement, ils restaient toujours ensemble quelques heures au maximum.
Il fut soudain surpris par une silhouette qui apparut dans la vision périphérique de son œil de faucon droit ouvert.
Il regarda autour de lui les arbres suspendus aux rochers où il crut les voir. Rien d'autre.
Parfois, il n'était pas sûr si son esprit jouait avec lui ou si son cerveau lui jouait des tours à cause des hallucinogènes qui faisaient classiquement partie du kit ou si c'était réel. Le LSD de qualité suisse ou l'une de ces substances qui pouvaient le garder éveillé et en sécurité étaient toujours ce qui lui donnait un coup de pied dans le cerveau et lui donnait suffisamment de nouvelles expériences. Il a géré la situation avec intelligence.
Il regarda à nouveau à travers le viseur dioptrique pour voir où le soldat marchait. Il était attentif au terrain qui l'entourait, mais impuissant à la distance et à l'œil de faucon de Rule.
Il a senti s'il y avait des pièges qui rôdaient.
Il savait que les indésirables étaient très difficiles à voir. Ils sont invisibles.
Et exactement comme il s'y attendait.
Le soldat disparut derrière les buissons le long d'un chemin étroit et bien tracé, et du bosquet où ce soldat était monté plus tôt, un autre quatuor fourmillait à intervalles réguliers d'armes automatiques à viseur sur l'épaule.
Il calculait jusqu'où il les laisserait arriver. Cependant, s'il en

tire un, il alertera les autres, puis il sera là à les faire exploser

pendant plusieurs heures. Personne n'abandonne sa vie sans se battre.
Il devrait attendre d'avoir établi le camp. La vallée qu'ils traversaient était assez longue et assez large pour qu'il les ait tous dans la paume de sa main. Il est difficile de dire s'ils étaient au courant de sa présence ou du moins l'ont ressentie.
D'un autre côté, il avait l'impression d'avoir une mimique qui cachait ses odeurs et sa coloration. Il ne pense même pas au camouflage.
Il était vêtu de l'uniforme anti-thermique qui leur avait été attribué depuis le nord. La production était basée sur l'expérience et les connaissances des Norvégiens, des Suédois, des Finlandais et d'autres nations nordiques, qui n'ont rejoint l'alliance que récemment, avec précisément cet armement.
Même le prédateur le plus expérimenté ne pourrait le détecter à l'aide de l'imagerie thermique qu'avec beaucoup de difficulté. Peut-être pas du tout, sauf pour le visage et les parties du corps qui étaient déjà recouverts de textiles ordinaires ou synthétiques.
Malgré l'augmentation de la température, grâce aux substances contenues dans son volume, il a pu maintenir sa fraîcheur naturelle.
Ses yeux voyageaient d'une destination à l'autre, scandant les paroles de son morceau préféré dans sa tête. Alors qu'il se roulait dans la terre, les aiguilles, les pierres et les feuilles, il réalisa qu'il n'était pas si différent d'eux. Des gens comme des gens. Seulement une coloration différente. À la fois uniforme et pigmenté. Si quelqu'un l'alignait, ou peut-être Junky, en tant que tiers, ils seraient repérés comme un camouflage.
Un cri terrible résonna dans la vallée. Le soldat partant le premier a été piégé par les jonques. Comme il s'y attendait. Juste au-dessus de la taille, des mâchoires en bois de la taille d'une tête de requin mordaient son corps. Cela l'a presque divisé en deux comme le cas avec le Dahlia noir.
Les soldats les plus proches derrière lui ont couru vers lui.

Le dernier n'avait aucune chance - tout comme le premier, les Junks étaient déjà prêts.
Un boomerang aiguisé a volé de quelque part dans la cime des arbres et lui a coupé la tête avant qu'il ne puisse s'enfuir ou regarder autour de lui. De cette façon, les Junks connaissaient le plus grand groupe d'ennemis de l'autre dans la campagne de l'Est. Rule avait l'impression qu'on n'aurait même pas besoin de lui, mais un ordre était un ordre et maintenant tout ce qui comptait était de se rendre à la station suivante.
Mais ces misérables partisans ont tué presque toutes ses cibles. Trois sont restés vivants et un est mort dans le piège. Ils se sont tenus à ses côtés et l'un d'eux a essayé de le libérer. Les deux autres se couvraient le dos.
Maintenant, c'était son tour.
Il a jugé la gravité de la blessure au piège en regardant. Les branches coupées d'un diamètre de 2 centimètres devaient lui percer l'intérieur à la fois par l'avant et par l'arrière, et leurs pointes sortaient toujours de l'autre côté.
Il visa sa tête et appuya sur le robinet.
La charge a brisé son crâne de sorte que ses restes ont jeté l'infirmier et les deux autres autour.
Maintenant, les ennemis et les Junks impartiaux le connaissaient.
À cela, une grille s'ouvrit derrière le dos du médecin et une tête vêtue de fougère en sortit, tenant un chalumeau primitif. Elle s'est énervée plusieurs fois et a frappé le médecin dans les parties nues de son corps. Très probablement sur le cou. Il s'est précipité puis a glissé au sol.
Les soldats juraient quelque chose dans une langue étrangère et l'un d'eux essayait de le soigner tandis que le dernier essayait de les couvrir. Soudain, une sorte de fumée ou de fumée se mit à monter brusquement autour d'eux, qui devint très difficile à respirer et transparente. En un court instant, ils ne furent plus vus de la cellule.
Même Rule lui-même n'était pas sûr de ce qui allait se passer maintenant, mais comme il l'avait vite découvert, il n'y avait pas d'échappatoire pour eux.

Du nuage de fumée, seuls les cris hideux de l'homme et du désespoir, des bras et des jambes, même des abats, se sont envolés.
Lorsque la fumée s'est dissipée, il ne restait plus qu'un tas de morceaux d'eux-mêmes.
Rule regarda autour de lui pendant un moment avant de se lever. L'ensemble du carnage n'a duré que 5 minutes et un seul coup de feu a été tiré. Son. Les soldats de la campagne de l'Est n'avaient ni formation, ni équipement, ni information sur ce dont ils avaient l'honneur, donc pas de cible.
Comme s'ils étaient vraiment attaqués par des animaux sauvages.
Il a continué à travers les sentiers perfides des Tatras. Il était en colère.
Les Junks lui ont volé son butin et son gibier.
Il regarda combien de substances il avait encore avec lui et ouvrit la carte locale sur le bloc 3D, qui était souterraine divisée par couleur en fonction de la hauteur à laquelle se trouvaient les montagnes environnantes parsemées de forêts, de rochers et de rochers. Les affleurements ont également des chutes d'eau.
Vous pouvez le faire monsieur, dit l'ordinateur d'une voix artificielle ridicule.
comment savez-vous ce que je suis sur le point de faire
Il lui répondit sarcastiquement.
Il prit son gant thermo-membrané la main couverte de cinq carrés de substance papyracée et avec le cubitus du même bras découvert le bouchon de sa bouteille d'H2O décontaminée chlorée. Il le remplit avec le contenu de ses doigts puis regarda autour de lui.
Il fallait autre chose. Quelque chose de local.
Il a vu les baies. Ils étaient sombres et semblaient empoisonnés. Qu'il s'agisse d'un roux ou simplement de myrtilles. Que ce soit l'un ou l'autre, il a toujours été vrai que la simple peau peut avoir un effet nocif.
Il en ramassa une poignée et les écrasa en un poing dans sa paume. Leur jus s'est dissous en gouttes coulant dans des lignes dynamiques abstraites d'une couleur bleu-violet sombre et riche.

Il essuya sa main juteuse sur l'herbe humide puis ferma le bouchon de la bouteille avec sa paume. Il la secoua. Il l'a ensuite rouvert avec une petite ouverture pour sa bouche et a bu beaucoup. Un gros arc solide.
avaler
Il reclipsa le chutor à sa ceinture et partit dans les montagnes à travers une ancienne zone piétonne très fréquentée qui était maintenant très négligée et envahie par les arbres.
Il a gravi la pente avec des troncs envahis difficiles et a scruté le terrain comme un harceleur. Il était conscient que des pièges pouvaient se cacher ici, mais il n'était que trop conscient de tout ce avec quoi il entrait en contact direct. Il l'a senti. Il a marché sur la pointe des pieds.
Il a ainsi évité un des pièges de la jonque. L'esprit pour lequel ils étaient célèbres était qu'ils étaient des doubles. Ils ont installé une des mines visible et à côté d'elle, ils en ont rendu une autre encore moins visible, de sorte que la proie s'y heurte d'elle-même, sentant qu'elle les a contournées.
Maintenant, il remerciait le don de la forêt pour sa subsistance. Il s'est manifesté dans la mentalité.
Il monta au pied de la montagne, d'où il pouvait clairement voir les montagnes opposées. Là, il a vu un lac à l'intérieur d'un creux dans la vallée en contrebas et en face d'une montagne rocheuse avec une fissure géante, d'où l'air bouillant semblait s'échapper juste en dessous de son surplomb.
C'était sombre et étroit.
Il crut voir cette tête couverte de fougères de la vallée bourdonner en elle.
Cela lui suffisait comme ce qu'il avait envie de voir.
Il a vidé sa bouteille et l'a remplie d'eau du ruisseau de la source rocheuse. Il y jeta des capsules de chlore et le secoua.
Sur le chemin du retour, il comptait le temps avec l'horloge biologique, quand il pourrait commencer à détoxifier l'organisme avec. En cours de route, il s'est parfois méprisé.
Il est arrivé au camp de la milice peu après le coucher du soleil.
Ils l'ont accueilli comme il se doit avec une lumière aveuglante et des pistolets éblouissants.

Après la reconnaissance, il a été transféré dans une pièce avec un miroir, derrière laquelle, bien sûr, il se passait plus. Beaucoup de moniteurs et de chefs avertis. Ils l'ont laissé là pendant un moment et ont joué les enregistrements de sa micro-caméra attachée aux fibres de ses vêtements, regardant ce que les ennemis avaient combattu avec lui ces nuits-là.
Ils avaient un problème avec lui.
Ils ont dénombré 36 blessés par balle.
Au dernier, ils se sont demandé ce qui se passait autour d'eux.
Au milieu de quoi Rule regardait la pièce déjà familière. Il n'y avait pas de moulures ni au plafond ni au sol.
Juste une table de conférence carrée avec deux chaises, une porte en face et ce miroir sur tout le mur. Il buvait déjà l'eau minérale qu'il recevait de ses parents et de certains bars.
La porte s'ouvrit.
sortir de ces 4 murs
Rule se leva et sortit.
de 6, a-t-il ajouté.
Oh oui, intelligent. Viens voir ce crétin. Pourquoi grimpes-tu quelque part dans les montagnes ?
Montrez-moi les images.
Il l'a présenté à des écrans et des programmeurs ou des analystes et ils l'ont laissé l'avoir.
Il a été particulièrement surpris du dernier coup.
C'était comme si le climat dans le ciel avait changé alors que les Jonques déchiraient un groupe d'explorateurs de l'Est juste sous ses yeux.
Et puis la course vers les montagnes. Cependant, la vue est impressionnante.
on dirait qu'il a découvert où se cachent les partisans.
Que sais-tu à propos d'eux?
Règle demandée.
c'est ce que nous devrions vous demander.
Nous savons tous les deux la même chose. L'ennemi de mon ennemi est mon ami.
Il n'obtint qu'un sourire en retour.

J'ai l'impression que tu veux conclure pendant un moment maintenant, hein ?
Avant cela, cependant, collectez l'argent, a-t-il dit.
On lui a donné un sac à dos plein d'argent et ils l'ont emmené dans une voiture et l'ont chassé des montagnes.
Ils étaient silencieux.
En bas des collines se trouvait un camp encore plus grand.
Ils s'arrêtèrent sur un parking poussiéreux et recouvert de gravier.
Entre autres, sa voiture y était également garée. Mustang du futur.
Il ne l'avait pas vu depuis une éternité.
Ils descendirent et marchèrent lentement vers lui. Dans l'espace ouvert entre les voitures, un soldat par derrière l'a pris légèrement en dessous du genou avec la crosse d'une arme automatique.
Il s'y attendait.
Il tomba à genoux et l'un d'eux lui tendit une arme de poing avant de regarder sa montre.
Une sacrée longue minute passa. Peut-être deux. Silence. Il savait de quoi il s'agissait. Pour information.
Puis l'homme regarda à nouveau sa montre puis dit.
D'accord. Gardez-le pour la balle. Vous connaissez les règles.
Ils sont ensuite remontés dans le SUV et sont partis.
Il a attendu qu'ils partent vraiment. Il a sorti un magazine. Il avait vraiment une accusation.
Il se leva et se dirigea vers la voiture. Il l'ouvrit et s'assit. Il jeta l'arme dans le coffre-fort. Il a commencé et a conduit aussi loin qu'il le pouvait.
Il s'est arrêté quelque part à Brno.
Il est allé se promener dehors pour penser à autre chose.
Il a visité une boîte de nuit.
Ici, il a rencontré une dame. Par coïncidence, elle a également travaillé pour l'armée. Il la connaissait depuis l'ancienne formation des initiés.
Il la salua et s'assit. C'était une femme mixte tchèque et asiatique.
Elle le reconnut aussi.

Elle était de la même portée de classe nationale que Rule lui-même. Créé par la mère et l'État pour défendre la patrie.
Il n'a senti la trahison que parce qu'il savait qu'elle était une ninja militaire : elle utilisait également des armes similaires à celles des guérilleros de montagne. Il savait ça d'elle.
Un souffleur à la pointe de la technologie.
Ils discutèrent un moment jusqu'à ce qu'ils décident de dîner ensemble.
Les plats chauds n'ont vraiment pas de prix.
J'étais maintenant quelque part sur la frontière orientale des monts Beskides. C'était beau là-bas. Cela semblait assez gitan ici dans ma ville natale.
Elle parlait comme si elle pouvait lire ses questions.
Cela a confirmé son hypothèse selon laquelle les Junks locaux sont en fait les descendants naturels de gitans slaves croisés avec des Asiatiques. C'est pourquoi c'est si rare.
Après le dîner, il l'emmena dans son appartement.
Ils ont immédiatement commencé à s'embrasser après qu'il ait cliqué sur les serrures de sécurité de la porte. Ils se dirigèrent ensuite vers la chambre.
Elle se débarrassa de ses talons hauts et lui demanda s'il pouvait l'aider à décompresser le dos de sa salopette.
Il l'a fait, exposant son dos. Elle était sans soutien-gorge.
Il aida lentement ses vêtements à descendre sur ses épaules.
Toute sa tenue d'une seule pièce était maintenant par terre.
Elle couvrit ses seins et se tourna vers lui pour l'embrasser.
Elle portait un string.
Comme si elle voulait danser avec lui.
Il dansait à l'intérieur.
Elle desserra la ceinture de son pantalon et ils prirent place à côté de sa robe.
Il était alerte.
Elle s'allongea sur le lit pendant qu'il retirait le reste de ses hauts.
Blottissez-vous contre elle.
Elle était chaude.
Elle l'a serré fermement autour de la taille avec les deux jambes afin qu'il ne puisse plus s'échapper. Il a retiré son string, c'est un miracle qu'elle n'ait pas éclaté.

Il sentait déjà la fonte de l'humidité à l'intérieur de son écosystème. C'était une oasis dans le désert. Elle était l'écart le plus sombre dans la luminosité éblouissante de sa peau contrairement à la sienne même dans l'obscurité de la pièce. Maintenant, il explorait ses limites et ses recoins à un rythme doux.
Collant et cicatrisant.
Après cela, elle a repris la première place et le rythme est devenu combatif et risqué. À bout de souffle, comme lors d'un vrai coup quand l'adrénaline monte.
Ils ont continué au même rythme pendant un moment, avec l'ajout d'un accompagnement de cuivres, jusqu'à ce que Rule beugle de toutes ses forces.
Son essence de vie a traversé la pièce automatiquement aromatisée comme s'il l'avait libérée à ce moment-là.
Des soupirs essoufflés et des corps en sueur se recroquevillèrent.
La stimulation des muscles les força à continuer à s'embrasser.
Ils ressentaient la haine qui les unissait et l'amour qui circulait entre eux dans un cycle sans fin.
Un long baiser de plus pour finir et puis lui aussi ferma les yeux et ils s'endormirent l'un sur l'autre à proximité de la nouvelle aube du jour.

قناص
عام 2096
تجد أوروبا نفسها في وسط حرب. أخذوا تحركات العدو على طول الطريق إلى حدود جبال تاترا السلوفاكية ، حيث واجههم التحالف بكرامة. كان أحدهم هو القناص الأفرو تشيكي القاعدة. وحيد.
حيث قام Swabian Jura لقد قضى للتو نصف عامه منذ بداية العام بالقرب من بتحييد مجموعات العدو ، وخاصة الكشافة. كان من حرس الحدود.
من خلال استقبال لاجئين من جميع أنحاء العالم وإدماجهم وفقًا لمعدل ذكائهم وتعليمهم وميولهم في نظام أوروبا الوسطى ، خلقت الأجندة 64 حياة لديها أفضل الجينات ليكونوا أبطال العصر الجديد. تعيش أساطير ونخب من الأمم.
ومع ذلك ، فإن الطريقة التي كانت عليها الأمور الآن كانت بسبب عالم الأفراد كله وأعمالهم ، سواء كانت جيدة أو سيئة.
كان الأمر يتعلق بشكل أساسي بربط الجنوب والشمال في وسط أوروبا - في جمهورية التشيك. قبل ذلك بوقت طويل ، كان لفرنسا وبلجيكا وألمانيا روابط أفريقية. ومع ذلك ، فقد كانت إفريقيا مرتبطة بالسلاف ، وخلقت اقتصادًا على غرار الاقتصاد الأمريكي. لأنها كانت ضرورية وكانت تؤدي إليها طوال الوقت ، وقبل كل شيء ، كانت الطريقة الوحيدة لحماية الشعوب السلافية ومنازلهم من الحملة الشرقية. أيضًا لأنه كان لا بد من حدوث التعددية الثقافية ، حيث كانت بعض الدول الأوروبية متجانسة جدًا من الناحية العرقية وكان من الضروري تغييرها. بالطبع ، تم تمثيل آسيا هنا أيضًا ، لكنها كانت بالفعل أكثر رسوخًا وأكثر استقلالية وتطورًا في نفس الاتجاه.
 بالطبع ، يمكن أيضًا تطبيق استخدامه في ميليشيا الجيش. النينجا. هذا هو Junks. فيدرالية. أطلق على هؤلاء المستقلين الذين يعيشون في الجبال لقب أنصار.
فخافوا.
كان حكم قد سمع عنهم وأحسست أنهم أحاطوا به أحيانًا. كان يشعر بها في الصخور والجبال التي تغطيها الغابات. وكأنهم يساندون ظهره أو يراقبونه.
كان وحيدا. فردي.

كان يعلم جيدًا أن هذا كان ضعفه ولكن قوته. من المحتمل جدًا أن هذا هو السبب في أنه كان لا يزال على قيد الحياة. سمع قصصًا حول المخيمات عنهم وعن هذا المكان. كانت مجموعة مستقلة من Junks قادرة على مهاجمة أي عصابة مسلحة.
بغض النظر عما إذا كانوا من جنود التحالف أو الغزاة الشرقيين بغض النظر عن حجم انقسامهم. اعتمد السكان المحليون كثيرًا على استقلاليتهم وميليشياتهم. في كثير من الأحيان ، بقي فقط الزناد بعد ذلك. تسبب جميع أنواع الأسلحة إصابات مختلفة ، ولكن في بعض الأحيان تم العثور على جثث مجموعات بأكملها مشوهة في أجزاء. لكن ما أثار الفزع حقًا المعسكرات المحلية هو أنها كانت مثل الحيوانات البرية التي تمزقها. عادةً ما يستخدم النينجا في المدن أو في الجيش أسلحة المشاجرة. وهكذا كانت جثث ضحاياهم بها جروح أو جروح واضحة أو على الأقل جروح بالسهام.
لكن هذا المكان كان مسؤولاً عن هذا. تاترا.
كان من المستحيل الاتصال بهم أو التواصل معهم بأي شكل من الأشكال ، كما لو أنهم لا ينتمون حتى إلى هذا العالم.
يُزعم أن بعض المجموعات ضاعت هنا دون أي أثر. لا أحد يعرف ما إذا كانوا قد خرجوا عن الممرات أم ضلوا طريقهم. كان من الصعب أن نعتقد. كان كل شيء مجرد ثرثرة.
قضت الكثير من الوقت في التنقل بين Rule كان هذا أيضًا هو السبب في أن المشاركات. كان يحب أن يترك نفسه بعيدًا عن ذلك ، ما كان وراء كل ذلك في الواقع.
سمع صوت تحطم.
أغلق دفتر ملاحظاته الرقمي الذي كان يرسم فيه الرسوم الهزلية الكرتونية التي فقد نفسه فيها وأمسك ببندقيته القنص الألمانية الصنع ، والتي أضافت تقنيتها إلى التحالف في عام 2084. البصر ومجلة موسعة. كاتم الصوت كما ينبغي أن يكون.
كان المصيد أنه ظل باردًا بعد اللقطة بفضل قيادته لقنابل أكسيد النيتروز.
رادار إشارة السلاح والعدسة الحرارية نبهته إلى الأحياء. كان هو العدو. صياد بمعدات صينية الصنع جيدة ولكن ذات طابع روسي. لم يكن يعرف ذلك هنا.
كان يسير على طول ممر المشاة في الأسفل. راقبه لفترة ليرى ما إذا كان يسير بمفرده. بدا الأمر كذلك ، لكن كما كان يعرفهم ، أرسلوا أحيانًا واحدة من أضعف الطرق لمعرفة مدى عبور الطريق. تساءل عما إذا كان يجب عليه إرسال الطلقة الخارقة للدروع من خلال خوذته الآن أو عندما يظهر الآخرون. عادةً ما ظلوا معًا دائمًا لبضع ساعات على الأكثر.

فاجأه فجأة صورة ظلية تومض في الرؤية المحيطية لعينه الصقر اليمنى المفتوحة.
نظر حوله إلى الأشجار المعلقة من الصخور حيث اعتقد أنه رآها. لا شيء آخر.
في بعض الأحيان لم يكن متأكدًا مما إذا كان عقله يلعب معه أو إذا كان دماغه يلعب عليه الحيل من المهلوسات التي كانت جزءًا كلاسيكيًا من المجموعة أو ما إذا السويسري أو أي من هذه المواد التي يمكن أن تبقيه LSD كانت حقيقية. كان مستيقظًا وآمنًا دائمًا ما يركل دماغه بشكل صحيح ويمنحه تجارب جديدة كافية.
لقد تعامل مع الموقف بذكاء.
نظر من خلال المنظار الانكساري مرة أخرى ليرى أين يمشي الجندي. كان متيقظًا للتضاريس المحيطة به ، لكنه كان عاجزًا عن المسافة وعين صقر القاعدة.
لقد شعر بوجود أي أفخاخ كامنة حوله.
كان يعلم أنه من الصعب جدًا رؤية الملفات غير المرغوب فيها. هم غير مرئيين.
وبالضبط كما توقع.
اختفى الجندي خلف الأحراش على طول طريق ضيق ممهد جيدًا ، ومن البستان الذي صعد فيه هذا الجندي في وقت سابق ، احتشدت فرقة رباعية أخرى على فترات منتظمة بأسلحة آلية مع مشاهد من فوق أكتافهم.
كان يحسب إلى أي نقطة سيسمح لهم بالوصول إليها. ومع ذلك ، إذا أطلق النار على أحدهم ، فسوف ينبه الآخرين ، وبعد ذلك سيقذفهم بعيدًا لعدة ساعات. لا أحد يتخلى عن حياته بدون قتال.
كان عليه أن ينتظر حتى يصنع المعسكر. كان الوادي الذي كانوا يمرون به طويلًا بما يكفي واتساعًا بما يكفي لدرجة جعلهم جميعًا في راحة يده. من الصعب تحديد ما إذا كانوا يعرفون عن وجوده أم أنهم شعروا به على الأقل.
من ناحية أخرى ، شعر كما لو كان لديه تقليد يخفي روائحه وألوانه. إنه لا يفكر حتى في التمويه.
كان يرتدي الزي المضاد للحرارة الذي تم تخصيصه لهم من الشمال. استند الإنتاج إلى خبرة ومعرفة النرويجيين والسويديين والفنلنديين ودول الشمال الأخرى ، التي انضمت مؤخرًا إلى التحالف ، مع هذه الأسلحة على وجه التحديد.
حتى أكثر الحيوانات المفترسة خبرة لن تكون قادرة على اكتشافها بمساعدة التصوير الحراري إلا بصعوبة كبيرة. ربما ليس على الإطلاق ، باستثناء الوجه وأجزاء الجسم التي كانت مغطاة بالفعل بمنسوجات عادية أو صناعية.
على الرغم من ارتفاع درجة الحرارة ، بفضل المواد الموجودة في حجمه ، تمكن من الحفاظ على برودة طبيعته.

استمرت عيناه في التنقل من مكان إلى آخر ، مرددين كلمات أغنيته المفضلة في رأسه. بينما كان يتدحرج في التراب والإبر والحجارة والأوراق ، أدرك أنه لم يكن مختلفًا عنهم حقًا. الناس كأشخاص. فقط تلوين مختلف. كلاهما موحد وصبغ. إذا كطرف ثالث ، فسيتم رصده مثل التمويه Junky اصطفه شخص ما ، أو ربما.
صرخة رهيبة تردد صداها عبر الوادي. الجندي الذي ذهب أولاً كان محاصراً من قبل سفن الينك. تماما كما توقع.
فوق الخصر مباشرة ، عضت فكوك خشبية بحجم رأس سمكة قرش في جسده. لقد قسمته تقريبًا إلى نصفين مثل حالة الداليا السوداء.
ركض أقرب الجنود من خلفه نحوه.
جاهزة بالفعل Junks الأخير لم يحظ بفرصة - تمامًا مثل الأولى ، كانت.
طار بوميرانغ حاد من مكان ما في رؤوس الأشجار وقطع رأسه قبل أن يتمكن من الهرب أو النظر حوله. وبهذه الطريقة ، تعرف الينك على أكبر مجموعة من أعداء انطباع بأنه لن تكون هناك Rule بعضهم البعض في الحملة الشرقية. كان لدى حاجة إليه ، ولكن الأمر كان أمرًا والآن كل ما يهم هو الوصول إلى المحطة التالية.
لكن هؤلاء المناصرين البائسين قتلوا جميع أهدافه تقريبًا. ثلاثة منهم بقوا على قيد الحياة وواحد مات في الفخ. وقفوا إلى جانبه وحاول أحدهم إطلاق سراحه. غطى الاثنان الآخران ظهورهما.
الان لقد جاء دوره.
لقد حكم على شدة إصابة المصيدة بالنظر. يجب أن تكون الفروع المقطوعة التي يبلغ قطرها 2 سم قد اخترقت دواخله من الأمام والخلف ، ودائمًا ما كانت أطرافها تخرج من الجانب الآخر.
صوب رأسه وضرب الصنبور.
حطمت العبوة جمجمته حتى ألقت بقاؤها المسعف والاثنين الآخرين حولها.
الآن يعرف عنه كل من الأعداء والزبدة المحايدين.
في ذلك الوقت ، انفتحت شبكة من الشبكة خلف ظهر المسعف ورأس مكسو بالسرخس ، ممسكًا بموقد اللحام البدائي. ارتباكها عدة مرات وضربت المسعف في الأجزاء العارية من جسدها. من المحتمل جدا على العنق.
تدافعت ثم انزلق على الأرض.
كان الجنود يشتمون شيئًا بلغة أجنبية وكان أحدهم يحاول إرضاعه بينما كان آخرهم يحاول تغطيتهم. فجأة ، بدأ نوع من الدخان أو الدخان بالارتفاع بشكل حاد

حولهم ، وأصبح من الصعب جدًا التنفس وشفافًا. في لحظة قصيرة لم يعدا يُرى
من الزنزانة.
حتى رول نفسه لم يكن متأكدًا مما سيحدث الآن ، ولكن بمجرد اكتشافه ، لم يكن
هناك مهرب لهم.
من سحابة الدخان ، فقط صرخات بشعة من البشر واليأس ، حتى أن بعض
المخلفات تطايرت.
عندما انقشع الدخان ، لم يتبقَّ سوى كومة من قطعها.
نظرت القاعدة حول المكان لبعض الوقت قبل الوقوف. استغرقت المذبحة بأكملها 5
دقائق فقط وأطلقت رصاصة واحدة فقط. له. لم يكن لدى جنود الحملة الشرقية أي
تدريب أو معدات أو معلومات عما شرفهم به ، وبالتالي لم يكن لديهم هدف.
كما لو أنها تعرضت لهجوم من قبل الحيوانات البرية.
تابع عبر طرق غادرة تاترا. كان غاضبا.
سلبه الينك الغنائم ولعبته.
نظر إلى عدد المواد التي لا يزال بحوزته معه وفتح الخريطة المحلية على اللوحة
ثلاثية الأبعاد ، والتي كانت مقسمة تحت الأرض حسب اللون وفقًا للارتفاع الذي
تقف عليه الجبال المحيطة مليئة بالغابات والصخور والصخور. النتوءات أيضًا بها
شلالات.
قال الكمبيوتر بصوت اصطناعي سخيف ، يمكنك أن تفعل ذلك يا سيدي.
كيف تعرف ما أنا على وشك القيام به
أجابه بسخرية.
أخذ قفاز غشاء حراري يده مغطاة بخمس مربعات من مادة الورق ، وباستخدام
المطهّرة بالكلور. أعاد ملأها H2O عظم الزند بذراعه نفسه ، كشف غطاء قنينة
بمحتويات أصابعه ثم نظر حوله.
كانت بحاجة لشيء آخر. شيء محلي.
رأى التوت. كانت مظلمة ويبدو أنها مسمومة. سواء كانت خميرة أو مجرد توت. سواء
كان أحدهما أو الآخر ، كان الحال دائمًا أن مجرد التقشير يمكن أن يكون له تأثير
ضار.
لقد جمع حفنة وهرسها في قبضة يده. تذوب عصيرهم في قطرات تتدفق في خطوط
ديناميكية مجردة بلون أزرق بنفسجي غامق وغني.
مسح يده على العشب الرطب ثم أغلق غطاء الزجاجة بكفه. هزها. ثم فتحه مرة
أخرى بفتحة صغيرة لفمه وشرب بكثرة. قوس كبير قوي.
ابتلاع

أعاد قص الخطاطيف إلى حزامه وانطلق في الجبال عبر منطقة مشاة سابقة مملوءة جيدًا كانت الآن مهملة للغاية وممتلئة بالأشجار.
صعد المنحدر بجذوع صعبة متضخمة ومسح التضاريس مثل المطارد. كان يدرك أن الفخاخ قد تكون كامنة هنا ، لكنه كان يدرك تمامًا كل ما كان على اتصال مباشر به. شعر به. يمشي على أطراف أصابعه.
وهكذا تجنب أحد أفخاخ الخردة. كان الذكاء الذي اشتهروا به هو أنهم اعتادوا أن يكونوا زوجيًا. أقاموا أحد المناجم المرئية وبجانبه جعلوا منجمًا آخر أقل وضوحًا بحيث تصطدم الفريسة به من تلقاء نفسها ، وشعورها بأنها تجاوزتها.
الآن شكر هبة الغابة على القوت. تجلى في العقلية.
صعد إلى سفح الجبل ، حيث تمكن من رؤية الجبال المقابلة بوضوح. هناك رأى بحيرة داخل جوف في الوادي أسفل وقبالة جبل صخري به صدع عملاق ، يبدو أن الهواء المغلي يهرب منه أسفل نتوءه.
كانت مظلمة وضيقة.
كان يعتقد أنه رأى ذلك الرأس المغطى بالسرخس من الوادي يطن بداخلها.
كان ذلك كافياً بالنسبة له كما يتوق أن يراه.
أفرغ قنينة زجاجته وملأها بالماء من مجرى النبع الصخري. ألقى فيها كبسولات الكلور وهزها.
في طريق العودة إلى طريقه ، كان يقوم بالعد التنازلي للوقت بالساعة البيولوجية عندما يكون قادرًا على البدء في إزالة السموم من الكائن الحي بها. على طول الطريق ، احتقر نفسه في بعض الأحيان.
وصل إلى معسكر الميليشيا بعد وقت قصير من غروب الشمس.
رحبوا به كما ينبغي بضوء ساطع وبنادق تفرقع العين.
بعد الاستطلاع ، تم نقله إلى غرفة بها مرآة ، كان يحدث خلفها بالطبع المزيد. الكثير من المراقبين والرؤساء المطلعين. تركوه هناك لفترة من الوقت وشغلوا تسجيلات كاميرته الصغيرة المتصلة بألياف ملابسه ، وشاهدوا ما قاتل الأعداء معه هناك تلك الليالي.
كان لديهم مشكلة معه.
أحصوا 36 إصابة ناجمة عن طلقات نارية.
في المرة الأخيرة ، تساءلوا عما يدور حولهم.
تنظر إلى الغرفة المألوفة بالفعل. لم يكن بها قوالب Rule في منتصف ما كانت سواء على السقف أو على الأرض.

مجرد طاولة اجتماعات مربعة مع كرسيين ، وباب مقابلها ، وتلك المرآة عبر الحائط بأكمله. كان بالفعل يشرب المياه المعدنية التي حصل عليها من أهله وبعض الحانات.
فتح الباب.
الخروج من تلك الجدران الأربعة
نهضت القاعدة وخرجت.
من 6 أضاف.
أوه نعم ، ذكي. تعال وانظر هذا معتوه. لماذا تتسلق في مكان ما في الجبال؟
أرني اللقطات.
قدمه إلى الشاشات والمبرمجين أو المحللين وسمحوا له بالحصول عليها.
لقد فوجئ بشكل خاص بالضربة الأخيرة.
كان الأمر كما لو أن المناخ في السماء قد تغير حيث مزق الينك مجموعة من المستكشفين الشرقيين أمام عينيه مباشرة.
ثم اندفاعة إلى الجبال. ومع ذلك ، فإن المنظر مثير للإعجاب.
يبدو أنه اكتشف أين يختبئ الثوار.
ماذا تعرف عنهم؟
طلب حكم.
هذا ما يجب أن نطلبه منك.
كلانا يعرف نفس الشيء. عدو عدوي هو صديقي.
في المقابل حصل على ابتسامة فقط.
لدي شعور بأنك تريد أن تختتم الأمر لفترة الآن ، هاه؟
قال قبل ذلك ، على أية حال ، جمع المال.
حصل على حقيبة ظهر مليئة بالمال وأخذوه في سيارة واقتادوه بعيدًا عن الجبال.
كانوا صامتين.
أسفل التلال كان هناك معسكر أكبر.
اقتحموا ساحة انتظار سيارات مغبرة مغطاة بالحصى.
من بين أمور أخرى ، كانت سيارته متوقفة هناك أيضًا. موستانج المستقبل.
لم يره منذ الدهر.
خرجوا وساروا ببطء نحوه. في الفضاء المفتوح بين السيارات ، أخذه جندي من الخلف إلى أسفل الركبة بقليل بعقب سلاح آلي.
كان يتوقع ذلك.
جثا على ركبتيه وسلمه أحدهم مسدسًا قبل أن ينظر إلى ساعته.

مرت دقيقة طويلة. ربما اثنان. الصمت. كان يعرف ما يدور حوله. للحصول على معلومات.
ثم نظر الرجل إلى ساعته مرة أخرى ثم قال.
تمام. احفظه من أجل الرصاصة. أنت تعرف القواعد.
ثم عادوا إلى السيارة الرياضية متعددة الأغراض وانطلقوا بعيدًا.
انتظر حتى رحلوا حقًا. قام بسحب مجلة. كان لديه بالفعل شحنة واحدة.
نهض ومشى إلى السيارة. فتحه وجلس. ألقى البندقية في الخزنة. بدأ وقاد قدر استطاعته.
توقف في مكان ما في برنو.
ذهب في نزهة خارج المنزل ليفكر في شيء آخر.
زار ملهى ليلي.
هنا التقى سيدة. بالصدفة ، عملت أيضًا في الجيش. كان يعرفها منذ فترة طويلة تدريب للمبتدئين.
حياها وجلس. كانت امرأة تشيكية وآسيوية مختلطة.
تعرفت عليه أيضًا.
كانت من نفس الطبقة الوطنية من القمامة مثل رول نفسه. خلقتها الأم والدولة للدفاع عن الوطن.
لقد شعر بالخيانة فقط لأنه عرفها على أنها نينجا عسكرية: كما أنها استخدمت أسلحة مماثلة لأسلحة حرب العصابات الجبلية. كان يعرف ذلك عنها منفاخ متقدم تكنولوجياً.
تجاذبوا أطراف الحديث لفترة حتى قرروا تناول العشاء معًا.
الطعام الساخن حقا لا يقدر بثمن.
كنت الآن في مكان ما على الحدود الشرقية لجبال بسكيدي. كانت جميلة هناك. بدا الأمر غجريًا للغاية هنا في مسقط رأسي.
تحدثت كما لو كانت تستطيع قراءة أسئلته.
أكد هذا افتراضه أن السكان غير المرغوب فيهم المحليين هم في الواقع من نسل طبيعي من الغجر السلافيين المتقاطعين مع الآسيويين. لهذا السبب نادر جدًا.
بعد العشاء أخذها إلى شقته.
بدأوا على الفور في التقبيل بعد أن نقر على أقفال الباب الأمنية. ثم انتقلوا إلى غرفة النوم.

تخلصت من كعبها العالي وسألتها عما إذا كان سيساعدها في فك الجزء الخلفي من ملابسها.

لقد فعل ذلك ، وفضح ظهرها. كانت بدون حمالة صدر.

ساعد ببطء ملابسها على أكتافها. كان كل ملابسها المكونة من قطعة واحدة على الأرض. غطت ثدييها والتفتت إليه لتقبله. كانت ترتدي ثونغ.

وكأنها تريد الرقص معه.

كان يرقص في الداخل.

خلعت حزام سرواله واتخذوا موقعهم بجانب فستانها.

كان يقظا.

تمدّدت على السرير بينما كان يخلع ما تبقى من قمصانه.

احتضان لها.

كانت ساخنة.

أمسكته بإحكام حول الخصر بكلتا ساقيه حتى لا يتمكن من الهروب. لقد سحبها من ثونغ ، إنه لأمر عجيب أنها لم تنفجر.

لقد شعر بالفعل بالرطوبة الذائبة داخل نظامها البيئي. كانت واحة في الصحراء.

كانت أغمق فجوة في اللمعان المبهر لبشرتها على عكس بشرته حتى في ظلام الغرفة.

الآن كان يستكشف حدودها وزواياها المظلمة بوتيرة لطيفة.

لزجة وشفاء.

بعد ذلك ، تولت المركز الأول وأصبحت الوتيرة محفوفة بالمخاطر. يلهث ، كما يحدث أثناء الضربة الحقيقية عندما يرتفع الأدرينالين.

استمروا في نفس الإيقاع لفترة ، مع إضافة المرافقة النحاسية ، حتى صعدت القاعدة بكل قوتها.

طار جوهر حياته عبر الغرفة المعطرة تلقائيًا كما لو كان قد أطلقها في تلك اللحظة.

تنهدات لاهث وأجساد تفوح منه رائحة العرق كرة لولبية.

أجبرهم تحفيز العضلات على الاستمرار في معانقة بعضهم البعض.

شعروا بالكراهية التي جمعتهم والحب الذي ساد بين بعضهم البعض في حلقة لا تنتهي.

قبلة طويلة أخرى حتى ينتهي ثم أغلق عينيه وناموا معًا فوق بعضهم البعض على مقربة شديدة من فجر اليوم الجديد.

СНАЙПЕР

2096 год

Европа оказалась в эпицентре войны. Они взяли на себя действия врага вплоть до границы словацких Татр, где союз достойно встретился с ними. Одним из них было афро-чешское снайперское правило. Одиночка.

Он как раз отсидел свои полгода с начала года под Швабской Юрой, где нейтрализовал вражеские группы, в основном разведчиков. Он был пограничником.

Принимая беженцев со всего мира и интегрируя их в соответствии с их IQ, образованием и предрасположенностями в центральноевропейскую систему, Agenda 64 создала жизни, обладающие лучшими генами, чтобы стать героями новой эпохи. Живые легенды и элиты народов.

Однако то, как обстояли дела теперь, было обусловлено целым миром отдельных людей и их поступков, как хороших, так и плохих.

В основном речь шла о соединении юга и севера в центре Европы - в Чехии. Задолго до этого Франция, Бельгия и Германия имели африканские связи. Однако именно тогда Африка соединилась со славянами, создав экономику по образцу американской. Потому что это было нужно и оно все время к этому вело и, главное, это был единственный способ защитить славянские народы и их дома от восточного похода. Также потому, что мультикультурализм должен был произойти, поскольку некоторые европейские государства были очень однородны в расовом отношении, и их необходимо было гетерогенизировать. Конечно, здесь была представлена и Азия, но уже более устоявшаяся и более самостоятельная и развитая в том же направлении.

Конечно, его использование могло быть применено и в армейском ополчении. Ниндзя. То есть федеративным.

Тех независимых, что жили в горах, прозвали джонками.

Партизаны.

Они боялись.

Рул слышал о них и иногда чувствовал, что они окружают его. Он чувствовал их в скалах и покрытых лесом горах вокруг. Как будто они прикрывали его или наблюдали за ним.
Он был один. Индивидуальный.
Он очень хорошо знал, что в этом была его уязвимость, но и его сила. Вполне возможно, поэтому он остался жив.
Он слышал рассказы по лагерям о них и об этом месте. Независимая группа джонков была способна атаковать любую вооруженную банду. Независимо от того, являются ли они солдатами альянса или восточных захватчиков, независимо от размера их подразделения. Местные жители во многом полагались на собственную автономию и ополчение. Часто после таких оставался только триггер. Все виды оружия наносят всевозможные ранения, но иногда находили обезображенные по частям тела целых групп. Но что действительно взбесило местные лагеря, так это то, что их словно растерзали дикие звери. Обычно ниндзя в городах или военные используют оружие ближнего боя. Таким образом, тела их жертв имели порезы или сплошные порезы или, по крайней мере, стрелковые ранения.
Но это место было ответственно за это. Татры.
С ними невозможно было каким-либо образом связаться или пообщаться, как будто они вообще не принадлежали этому миру.
Якобы здесь бесследно заблудились какие-то группы. Никто не знает, сошли ли они с троп или заблудились. В это было трудно поверить. Все это была просто болтовня.
Это также было причиной того, что Рул так много времени проводил в поездках между постами. Ему нравилось позволять себе увлечься тем, что на самом деле стояло за всем этим.
Он услышал грохот.
Он закрыл свой цифровой блокнот, в котором он набрасывал мультяшные комиксы, в которых он потерял себя, и схватил свою снайперскую винтовку немецкого производства, которая добавила свои технологии

альянсу в 2084 году. Она была массивной с

неограниченным зумом сзади. прицел и расширенный магазин. Глушитель как положено. Загвоздка была в том, что после выстрела он оставался прохладным благодаря приводу на бомбы с закисью азота.
Сигнальный радар оружия и тепловизор предупредили его о живых. Он был врагом. Охотник с хорошим снаряжением китайского производства, но с русским характером. Он не знал этого здесь.
Он шел по тропинке далеко внизу. Некоторое время он наблюдал за ним, чтобы убедиться, что он идет один. Так казалось, но, насколько он их знал, они иногда посылали вперед одного из самых слабых, чтобы узнать, насколько проходима дорога. Он задавался вопросом, должен ли он выстрелить бронебойным снарядом через свой шлем сейчас или когда появятся остальные. Обычно они всегда оставались вместе максимум на несколько часов.
Внезапно он был поражен силуэтом, мелькнувшим в периферийном зрении его открытого правого ястребиного глаза.
Он оглядел деревья, свисавшие со скал там, где, как ему казалось, он их видел. Ничего больше.
Иногда он не был уверен, играет ли с ним его разум, или его мозг разыгрывал его из-за галлюциногенов, которые обычно входили в набор, или это было на самом деле. ЛСД швейцарского класса или любое из этих веществ, которые могли держать его в безопасности и бодрствовать, всегда были тем, что пинало его мозг и давало ему достаточно новых впечатлений. Он справился с ситуацией остроумно.
Он снова посмотрел в диоптрический прицел, чтобы увидеть, куда идет солдат. Он внимательно следил за местностью вокруг себя, но был бессилен отдалиться от ястребиного взгляда Рула.
Он чувствовал, не скрываются ли вокруг какие-нибудь ловушки.
Он знал, что мусорщиков очень трудно увидеть. Они невидимы.
И именно так, как он ожидал.
Солдат скрылся за кустами по протоптанной узкой

тропинке, а из рощицы, куда этот солдат забрался ранее,

через равные промежутки времени роилась еще одна четверка с автоматами с прицелами через плечо.
Он рассчитывал, до какой точки он позволит им добраться. Однако, если он выстрелит в одного, он предупредит остальных, а затем будет здесь стрелять по ним в течение нескольких часов. Никто не отдает свою жизнь без боя.
Ему придется подождать, пока он не разобьет лагерь. Долина, по которой они шли, была достаточно длинной и достаточно широкой, чтобы все они поместились у него на ладони. Трудно сказать, знали ли они о его присутствии или хотя бы чувствовали его.
С другой стороны, он чувствовал, что у него есть мимика, которая скрывает его запахи и окраску. Он даже не думает о маскировке.
Он был одет в противотепловую форму, выданную им с севера. Производство было основано на опыте и знаниях норвежцев, шведов, финнов и других скандинавских народов, которые только недавно присоединились к альянсу именно с этим вооружением.
Даже самый опытный хищник с большим трудом смог бы обнаружить его с помощью тепловидения. Пожалуй, никак, кроме лица и частей тела, которые уже были покрыты обычным или синтетическим текстилем. Несмотря на повышенную температуру, благодаря веществам, находящимся в его объеме, он смог сохранить свою естественную прохладу.
Его глаза продолжали путешествовать от одного пункта назначения к другому, напевая в голове слова его любимого трека. Катаясь в грязи, иголках, камнях и листьях, он понял, что на самом деле не так уж сильно отличается от них. Люди как люди. Только расцветка другая. И однородный, и пигментный. Если бы кто-то выставил его, или, может быть, Джанки, в качестве третьего лица, они были бы замечены как камуфляж.
Страшный крик эхом разнесся по долине. Солдат, идущий первым, попал в ловушку джонок. Как он и ожидал.

Чуть выше талии деревянные челюсти размером с голову акулы впились в его тело. Это почти разделило его пополам, как в случае с черным георгином.
Ближайшие солдаты позади него побежали к нему.
У последнего не было шансов — как и у первого, «Джонки» были уже готовы.
Откуда-то из верхушек деревьев вылетел заостренный бумеранг и снес ему голову, прежде чем он успел убежать или осмотреться. Таким образом, джонки знали самую большую группу врагов друг друга в восточной кампании. У Рула сложилось впечатление, что он даже не понадобится, но приказ есть приказ, и теперь все, что имело значение, это добраться до следующей станции.
Но эти несчастные партизаны убили почти все его цели.
Трое остались живы и один погиб в ловушке. Они стояли рядом с ним, и один пытался освободить его. Двое других прикрыли спину.
Теперь была его очередь.
Он оценил тяжесть травмы, полученной ловушкой, по внешнему виду. Обрезанные ветки диаметром 2 сантиметра должны были проткнуть его внутренности как спереди, так и сзади, а их кончики всегда выходили с другой стороны.
Он прицелился себе в голову и ударил по крану.
Заряд раздробил ему череп так, что его остатки отбросили медика и двоих других.
Теперь о нем знали и враги, и беспристрастные джонки.
При этом из решетки за спиной медика открылась решетка, и оттуда выглянула покрытая папоротником голова, держащая примитивную паяльную лампу. Она несколько раз растерялась и ударила медика по раздетым частям тела. Скорее всего на шее.
Он вскарабкался, а затем сполз на землю.
Солдаты что-то ругались на иностранном языке, и один из них пытался его нянчить, а последний пытался их прикрыть. Внезапно вокруг них стал резко подниматься какой-то дым или дым, который стал очень трудно дышать и прозрачен. Вскоре их больше не было видно из камеры.

Даже сам Рул не был уверен, что сейчас произойдет, но, как он вскоре понял, спасения у них не было.
Из облака дыма вылетали только отвратительные крики людские и безнадежные, руки да ноги даже какие-то потроха.
Когда дым рассеялся, все, что действительно осталось, было грудой кусочков самих себя.
Рул некоторое время осматривался вокруг, прежде чем встать. Вся бойня заняла действительно всего 5 минут, и был произведен всего один выстрел. Его. У солдат восточной кампании не было ни подготовки, ни снаряжения, ни информации о том, чем они удостоились чести, поэтому не было цели.
Как будто на них действительно напали дикие звери.
Он продолжал идти по коварным тропам Татр. Он был зол.
Джанки отняли у него добычу и дичь.
Он посмотрел, сколько веществ у него еще осталось с собой, и открыл на 3D-планшете карту местности, которая была подземно разделена по цветам в зависимости от высоты, на которой стояли окружающие горы, усеянные лесами, скалами и валунами. На обнажениях также есть водопады.
— Вы можете это сделать, сэр, — сказал компьютер нелепым искусственным голосом.
откуда ты знаешь, что я собираюсь сделать
Он ответил ему с сарказмом.
Он взял свою обтянутую термомембранной перчаткой руку с пятью квадратами бумажного вещества и локтевой костью той же руки открыл крышку бутылки с хлорированной обеззараженной водой. Он снова наполнил его содержимым своих пальцев, а затем огляделся.
Нужно было что-то еще. Что-то местное.
Он увидел ягоды. Они были темными и казались отравленными. Будь то ржавчина или просто черника. Будь то одно или другое, всегда было так, что простая кожура может иметь вредный эффект.
Он собрал горсть и сжал их в кулаке на ладони. Их сок

растворялся в каплях, стекающих абстрактными

динамичными линиями темного и насыщенного фиолетово-синего цвета.
Он вытер свою сочную руку о влажную траву, а затем закрыл ладонью крышку бутылки. Он потряс ее. Затем он снова открыл его, приоткрыв рот, и сделал большой глоток. Один сильный большой лук.
глотать
Он снова пристегнул чутор к поясу и отправился в горы по бывшей протоптанной пешеходной зоне, а теперь сильно запущенной и заросшей деревьями.
Он поднялся по склону с трудно разросшимися стволами и сталкером осматривал местность. Он знал, что здесь могут скрываться ловушки, но он слишком хорошо знал обо всем, с чем вступал в непосредственный контакт. Он чувствовал это. Он шел на цыпочках.
Таким образом, он избежал одной из ловушек хлама. Остроумие, которым они славились, заключалось в том, что раньше они были двойниками. Они поставили одну из видимых мин и рядом с ней сделали еще одну, еще менее заметную, чтобы добыча сама натыкалась на нее, чувствуя, что она обошла их стороной.
Теперь он благодарил дар леса за пропитание. Это проявлялось в менталитете.
Он поднялся к подножию горы, откуда хорошо были видны противоположные горы. Там он увидел озеро внутри ложбины в долине внизу и напротив скалистой горы с гигантской трещиной в ней, из которой, казалось, вырывался кипящий воздух чуть ниже ее выступа.
Там было темно и тесно.
Ему показалось, что он увидел эту покрытую папоротником голову из долины, жужжащую внутри нее. Этого было достаточно для него как то, что он жаждал увидеть.
Он опорожнил свою бутылку и наполнил ее водой из ручья каменного источника. Он бросил в него капсулы с хлором и встряхнул.
На обратном пути к своему маршруту он отсчитывал по биологическим часам время, когда сможет начать с их помощью детоксикацию организма. По пути он иногда

презирал себя.

Он прибыл в лагерь ополченцев вскоре после захода солнца.
Они приветствовали его, как и положено, ослепляющим светом и сногсшибательными пушками.
После рекогносцировки его перевели в комнату с зеркалом, за которым, разумеется, происходило больше. Много мониторов и знающих руководителей. Они оставили его там на некоторое время и проигрывали записи его микрокамеры, прикрепленной к волокнам его одежды, наблюдая за тем, что враги сражались с ним там в те ночи.
У них была проблема с ним.
Они насчитали 36 огнестрельных ранений.
На последнем они задавались вопросом, что происходит вокруг них.
Посреди этого Рул смотрел на уже знакомую комнату. В нем не было лепнины ни на потолке, ни на полу.
Просто квадратный стол для переговоров с двумя стульями, дверь напротив него и зеркало во всю стену.
Он уже пил минеральную воду, полученную от своих родителей и некоторых баров.
Дверь открылась.
выйти из этих 4 стен
Рул встал и вышел на улицу.
из 6 добавил он.
Ага, умный. Приходите посмотреть на этого придурка.
Зачем ты лезешь куда-то в горы?
Покажи мне кадры.
Он знакомил его с экранами, программистами или аналитиками, и они позволяли ему это.
Особенно его удивил последний удар.
Как будто климат в небе изменился, когда джонки разорвали группу восточных исследователей прямо на его глазах.
А потом рывок в горы. Однако вид впечатляет.
похоже, он обнаружил, где прячутся партизаны.
Что ты знаешь о них?
— спросил Рул.

это то, что мы должны спросить вас.
Мы оба знаем одно и то же. Враг моего врага — мой друг.
В ответ он получил только улыбку.
У меня такое чувство, что ты хочешь покончить с этим на некоторое время, да?
Но перед этим соберите деньги, сказал он.
Ему дали рюкзак, полный денег, посадили в машину и увезли подальше от гор.
Они молчали.
Внизу под холмами располагался еще больший лагерь.
Они въехали на пыльную, покрытую гравием стоянку.
Среди прочего, там же была припаркована его машина.
Мустанг будущего.
Он не видел его целую вечность.
Они вышли и медленно подошли к нему. На открытом пространстве между автомобилями солдат сзади ударил его чуть ниже колена прикладом автомата.
Он ожидал этого.
Он упал на колени, и один из них вручил ему пистолет, прежде чем посмотреть на часы.
Прошла чертовски долгая минута. Может два. Тишина. Он знал, о чем речь. Для информации.
Затем мужчина снова посмотрел на часы и сказал.
Хорошо. Прибереги его для пули. Вы знаете правила.
Затем они сели в внедорожник и уехали.
Он дождался, пока они действительно уйдут. Он вытащил журнал. У него действительно был один заряд.
Он встал и пошел к машине. Он открыл ее и сел. Он бросил пистолет в сейф. Он завелся и ехал так далеко, как только мог.
Он остановился где-то в Брно.
Он вышел прогуляться на улицу, чтобы подумать о чем-нибудь другом.
Он посетил ночной клуб.
Здесь он познакомился с дамой. Кстати, она тоже работала в армии. Он знал ее по давнему обучению посвященных.

Он поздоровался с ней и сел. Она была смешанной чешкой и азиаткой.
Она тоже узнала его.
Она была из того же помета национального класса, что и сам Рул. Создан матерью и государством для защиты Родины.
Он почувствовал предательство только потому, что знал ее как военного ниндзя: она также использовала подобное оружие горным партизанам. Он знал это о ней. Технологически продвинутый воздуходув.
Они болтали некоторое время, пока не решили поужинать вместе.
Горячая еда действительно бесценна.
Я был теперь где-то на восточной границе Бескидов. Там было красиво. Здесь, в моем родном городе, это казалось довольно цыганским.
Она говорила так, словно могла читать его вопросы.
Это подтвердило его предположение о том, что местные джанкки на самом деле являются естественными потомками славянских цыган, скрещенных с азиатами.
Вот почему это так редко.
После ужина он отвел ее к себе на квартиру.
Они сразу же начали целоваться после того, как он щелкнул замком двери. Затем они перешли в спальню.
Она сбросила высокие каблуки и спросила, не поможет ли он ей расстегнуть молнию сзади на комбинезоне.
Он так и сделал, обнажая ее спину. Она была без лифчика.
Он медленно помог ей спустить одежду на плечи. Весь ее цельный наряд теперь лежал на земле. Она прикрыла грудь и повернулась к нему, чтобы поцеловать. На ней были стринги.
Как будто она хотела танцевать с ним.
Он танцевал внутри.
Она ослабила пояс его брюк, и они встали рядом с ее платьем.
Он был начеку.
Она растянулась на кровати, пока он стаскивал с себя оставшуюся часть топов.

Прижаться к ней.

Она была горячей.
Она крепко обхватила его за талию обеими ногами, чтобы он больше не мог убежать. Он стянул с нее стринги, чудо, что они не порвались.
Он уже чувствовал тающую влажность внутри ее экосистемы. Это был оазис в пустыне. Она была самой темной брешью в ослепительном блеске ее кожи, в отличие от его даже в темноте комнаты.
Теперь он осторожно исследовал ее границы, закоулки и закоулки.
Липкий и целебный.
После этого она заняла первое место, и темп стал боевым и рискованным. Запыхавшись, как во время настоящего хита, когда адреналин зашкаливает.
Некоторое время они продолжали в том же ритме, с добавлением медного аккомпанемента, пока Рул не заревел во всю мощь.
Его эссенция жизни пролетела через автоматически ароматизированную комнату, как будто он выпустил ее в этот момент.
Задыхающиеся вздохи и потные тела сжались вместе.
Стимуляция мышц заставляла их продолжать обнимать друг друга.
Они чувствовали ненависть, которая их объединяла, и любовь, которая циркулировала между ними в бесконечном цикле.
Еще один долгий поцелуй, чтобы закончить, а затем он тоже закрыл глаза, и они заснули вместе друг на друге в непосредственной близости от нового рассвета дня.

狙击手

2096年

欧洲发现自己正处于一场战争之中。 他们一路带着敌人的行动来到了斯洛伐克塔特拉山的边界，联盟在那里以庄严的姿态面对着他们。 其中之一是非裔捷克狙击手规则。 孤独者。

自年初以来，他刚刚在斯瓦比亚侏罗山附近服役半年，在那里他消灭了主要是侦察兵的敌军。 他是边防卫队。

通过接纳来自世界各地的难民，并根据他们的智商、教育和倾向将他们融入中欧体系，64 世纪议程创造了拥有成为新时代英雄的最佳基因的生命。 活着的传奇人物和民族精英。

然而，事情现在的样子是由于整个世界的个人和他们的行为，无论好坏。

它主要是连接欧洲中部的南部和北部——捷克共和国。 很久以前，法国、比利时和德国就与非洲有联系。 然而，就在那时，非洲与斯拉夫人建立了联系，创造了一种以美国经济为蓝本的经济。 因为它是需要的，而且它一直在导致它，最重要的是，这是保护斯拉夫人民及其家园免受东方战役影响的唯一途径。

也因为多元文化主义必须发生，因为一些欧洲国家在种族上非常同质，有必要使它们异质化。 当然，亚洲也有代表在这里，但它已经更加成熟和独立，并朝着同一方向发展。

当然，它的用途也可以应用在陆军民兵中。 忍者。 即联邦制。 那些生活在山区的独立人士被昵称为 Junks。 游击队员。
他们很害怕。
鲁尔听说过他们，有时觉得他们包围了他。 他可以在周围的岩石和森林覆盖的山脉中感觉到它们。 就好像他们在支持他或在看着他。
他独自一人。 个人。
他很清楚，这是他的弱点，却是他的强项。 很可能这就是他还活着的原因。 他在营地周围听到了关于他们和这个地方的故事。 一个独立的 Junks 小组能够攻击任何武装团体。 不管他们是联盟的士兵还是东侵军的士兵，也不管他们师团的大小。 当地人在很大程度上依赖于他们自己的自治权和民兵。 通常，这样之后只剩下一个触发器。 各种各样的武器造成各种各样的伤害，但有时会发现整群人的尸体都被毁容了。 但真正让当地营地吓坏的是，他们就像被野兽撕裂一样。 通常城市中的忍者或军队中的忍者使用近战武器。 因此，受害者的身体有伤口或明显的伤口，或至少有箭伤。
但是这个地方要为此负责。 塔特拉山。
无法以任何方式与他们联系或交流，就好像他们根本不属于这个世界。
据称，一些团体在这里迷路了，没有一丝踪迹。 没有人知道他们是偏离了轨道还是迷路了。 很难相信。 这一切都只是喋喋不休。

这也是鲁尔花那么多时间在岗位间穿梭的原因。 他喜欢让自己被它冲昏头脑，了解这一切背后的真相。
他听到一声巨响。
他合上了他的数字笔记本，他在里面勾勒出他迷失自我的卡通漫画，然后抓起他的德国制造的狙击步枪，它在 2084 年将其技术加入了联盟。它很大，后部无限变焦视力和扩展弹匣。 应该是消音器。 美中不足的是，由于它驱动一氧化二氮炸弹，它在射击后仍然保持凉爽。
武器的信号雷达和热透镜提醒他注意活人。 他是敌人。 一个拥有良好中国制造装备但具有俄罗斯特色的猎人。 他不知道这里。
他正沿着下方远处的人行道行走。 他看了他一会儿，看他是不是一个人在走。 看起来是这样，但据他所知，他们有时会派一个最弱的人走在前面，看看这条路是否可以通行。 他想知道他是应该现在还是其他人出现时让穿甲弹穿过他的头盔。 通常他们总是在一起最多几个小时。
睁开的右眼鹰眼余光中，一道身影闪过，顿时吓了他一跳。
他环顾四周，看着那些挂在岩石上的树木，他认为他看到了它们。 没有其他的。
有时他不确定他的思想是否在和他开玩笑，或者他的大脑是否在玩弄他的迷幻剂，这些迷幻剂通常是套件中的一部分，或者它是否是真实的。 瑞士级 LSD 或任何能让他保持清醒和安全的

物质总是能正确地踢他的大脑并给他足够多的新体验。 他机智地处理了这种情况。
他再次透过屈光瞄准器看士兵走的地方。 他对周围的地形保持警惕，但对距离和鲁尔的鹰眼无能为力。
他察觉到周围是否有陷阱。
他知道垃圾很难被发现。 他们是看不见的。
并且正如他所料。
这名士兵沿着一条人迹罕至的狭窄小路消失在灌木丛后面，从这名士兵早些时候爬过的树林里，另一个四人组每隔一段时间就蜂拥而至，他们肩上扛着瞄准镜的自动武器。
他正在计算他会让他们达到什么程度。 然而，如果他开枪，他会提醒其他人，然后他会在这里把他们炸开几个小时。 没有人不战而死。
他将不得不等到他安营扎寨。 他们所经过的山谷足够长，也足够宽，足以让他将他们全部握在手掌之中。 很难说他们是否知道他的存在，或者至少感觉到了。
另一方面，他觉得自己好像有模仿能力，可以隐藏自己的气味和肤色。 他甚至没有考虑伪装。
他穿着从北方分配给他们的防热制服。 生产是基于挪威人、瑞典人、芬兰人和其他北欧国家的经验和知识，这些国家最近才加入联盟，恰恰拥有这种武器。

即使是最有经验的捕食者也只能在热成像的帮助下非常困难地检测到它。 也许根本没有，除了已经用普通或合成纺织品覆盖的面部和身体部位。
尽管温度升高了，但由于体积中的物质，他能够保持自然凉爽。
他的眼睛不停地从一个目的地移到另一个目的地，在脑海中吟唱着他最喜欢的歌曲的歌词。 当他在泥土、针叶、石头和树叶中打滚时，他意识到自己和他们并没有什么不同。 人如人。 只是颜色不同而已。 均匀和颜料。 如果有人把他排成一排，或者 Junky 作为第三方，他们会像伪装一样被发现。
一声凄厉的惨叫响彻山谷。 先走的士兵被帆船困住了。 正如他预料的那样。
就在腰部上方，鲨鱼头大小的木颚咬入了他的身体。 就像黑色大丽花的情况一样，这几乎把他分成两半。
他身后最近的士兵朝他跑了过来。
最后一个没有机会 - 就像第一个一样，Junks 已经准备好了。
一根锋利的回旋镖从树梢某处飞来，在他逃跑或四处张望之前砍下了他的脑袋。 就这样，军士们认识了对方在东部战役中最大的敌人群。 Rule 的印象是他甚至都不需要，但命令就是命令，现在最重要的是到达下一站。

但是那些可怜的游击队员几乎杀死了他所有的目标。 三只活下来，一只死在陷阱里。 他们站在他身边，有人试图解救他。 另外两人捂着后背。
现在轮到他了。
他通过观察来判断陷阱伤势的轻重。 直径两公分的砍断树枝应该是从正面和背面都刺进了他的内脏，而且它们的尖端总是从另一边出来。
他瞄准自己的头，敲了敲水龙头。
冲锋击碎了他的头骨，以至于它的残骸将军医和另外两个人扔了过来。
现在，敌人和公正的容克斯都知道了他。
就在这时，医生背后的炉栅打开了一个炉栅，一个长满蕨类植物的脑袋探出头来，手里拿着一个原始的喷灯。 她慌张了好几次，用身体未穿衣服的部位打了医生。 很可能在脖子上。
他爬了起来，然后滑到地上。
士兵们用外语咒骂着什么，其中一个士兵试图护理他，而最后一个士兵则试图掩护他们。 顿时，一种烟雾或者烟雾在他们的周围开始急剧上升，变得非常难以呼吸，变得透明。 片刻之后，牢房里再也看不到他们了。
就连鲁尔自己也不确定现在会发生什么，但他很快就发现，他们无路可逃。
浓烟之中，只有人类绝望的惨叫声，四肢四肢，甚至一些内脏飞出。
当硝烟散去，真正剩下的，只是一堆自己的碎片。

Rule 在站起身前环顾四周。 整个大屠杀真的只用了 5 分钟，而且只开了一枪。 他的。 东部战役的士兵没有受过训练，没有装备，也没有关于他们有幸获得的信息，因此没有目标。
就好像他们真的被野兽袭击了一样。
他继续穿越危险的塔特拉山。 他生气了。
Junks 抢走了他的战利品和猎物。
他看了看自己身上还有多少物质，打开了3D pad上的局部地图，根据周围群山的高低，用颜色分地下，森林、岩石和巨石点缀其间。 露头也有瀑布。
你可以做到，先生，电脑用一种荒谬的人造声音说。
你怎么知道我要做什么
他讽刺地回答他。
他拿起覆盖着五块纸质物质的热膜手套的手，用同一只手臂的尺骨揭开装有氯化去污水的瓶盖。 他用手指重新装满，然后环顾四周。
它需要别的东西。 当地的东西。
他看到了浆果。 他们是黑暗的，似乎中毒了。 无论是赤褐色还是蓝莓。 无论是哪一种，仅仅剥皮都会产生有害影响。
他抓起一把，在掌心捏成拳头。 他们的汁液溶解在深而丰富的紫蓝色的抽象动态线条中流动的液滴中。
他在潮湿的草地上擦了擦多汁的手，然后用手掌盖上了瓶盖。
他摇了摇她。 然后他再次打开它，嘴巴开了一个小口，喝了一大口。 一把结实的大弓。

吞
他重新将腰带别在腰带上，穿过以前人迹罕至的行人专用区，现在已经无人问津，树木丛生。
他艰难地爬上长满树干的斜坡，像跟踪者一样扫视地形。 他知道这里可能潜伏着陷阱，但他对自己直接接触到的一切都了如指掌。 他感觉到了。 他踮起脚尖。
因此，他避免了垃圾的陷阱之一。 他们出名的机智是他们曾经是双打。 他们设置了一个显眼的地雷，并在其旁边设置了一个更不显眼的地雷，这样猎物就会自己跑进去，感觉自己已经绕过了它们。
现在他感谢森林赐予的食物。 它表现在心态上。
他爬上了山脚，从那里可以清楚地看到对面的群山。 在那里，他看到下面山谷的一个空洞里有一个湖，对面是一座岩石山，山上有一条巨大的裂缝，沸腾的空气似乎就从它的悬垂下方逸出。
又黑又窄。
他以为他看到了那个长满蕨类植物的山谷里的脑袋在她体内嗡嗡作响。
这对他来说已经足够了，因为他渴望看到。
他倒空了瓶子，装满了岩泉的水。 他把氯气胶囊扔进去摇晃。
回程的路上，他在用生物钟倒计时，什么时候可以开始用生物钟排毒。 一路走来，他有时也很鄙视自己。
他在日落后不久就到达了民兵营地。

他们用炫目的灯光和令人瞠目结舌的枪支迎接他。
侦察结束后，他被转移到一个有镜子的房间，当然，在这之后，还有更多的事情发生。 许多监视器和知识渊博的负责人。
他们把他留在那儿一段时间，播放他衣服纤维上的微型摄像机的录像，观察那些晚上敌人与他的战斗情况。
他们对他有意见。
他们统计了 36 处枪伤。
在最后一个，他们想知道他们周围发生了什么。
鲁尔正看着已经很熟悉的房间。 天花板或地板上都没有装饰线条。
只是一张方形会议桌和两把椅子，对面是一扇门，那面镜子横跨整面墙。 他已经在喝从他的家人和一些酒吧那里得到的矿泉水了。
门开了。
走出那四堵墙
鲁尔起身出去了。
6 他补充道。
哦，是的，聪明。 快来看看这个笨蛋 你为什么要爬山？
给我看录像。
他向他介绍了屏幕和程序员或分析师，他们让他拥有了它。
他对最后一击特别惊讶。
仿佛天空的气候发生了变化，帆船就在他眼前撕裂了一群东方探索者。

然后冲向山区。 然而，景色令人印象深刻。
看起来他发现了游击队员的藏身之处。
你对他们了解多少？
规则问。
这就是我们应该问你的。
我们都知道同样的事情。 我敌人的敌人就是我的朋友。
回报他的只是一个微笑。
我有一种感觉，你现在想把它包起来，是吗？
然而，在那之前，收钱，他说。
他们给了他一个装满钱的背包，然后他们用汽车把他带到山上。
他们沉默了。
山脚下是一个更大的营地。
他们把车开进了一个尘土飞扬、碎石覆盖的停车场。
其中，他的车也停在那里。 未来的野马。
他已经很久没有见到他了。
他们下了车，慢慢地朝他走来。 在车厢之间的空地上，一名士兵从后面用自动武器的枪托将他击中膝盖以下。
他预料到了。
他跪倒在地，其中一个人递给他一把手枪，然后看了看手表。
一分钟过去了。 也许两个。 安静。 他知道这是怎么回事。 供参考。
然后那人又看了看手表然后说道。

好的。 把它留作子弹。 你知道规则。
然后他们回到SUV里开走了。
他一直等到他们真的离开了。 他拿出一本杂志。 他真的有一个罪名。
他起身走向汽车。 他打开它坐下。 他把枪扔进保险箱。 他启动并尽可能地开车。
他在布尔诺的某个地方停了下来。
他去外面散散步想别的事。
他去了一家夜总会。
在这里，他遇到了一位女士。 巧合的是，她也在部队工作。 他从很久以前的同修训练中就认识她了。
他向她打招呼，然后坐下。 她是捷克和亚洲混血儿。
她也认出了他。
她和鲁尔本人属于同一个国家级垃圾。 由母亲和国家创建以保卫家园。
他感觉到背叛只是因为他知道她是一名军事忍者：她也使用与山地游击队类似的武器。 他知道她。
技术先进的鼓风机。
他们聊了一会儿，决定一起吃晚饭。
热食真是无价之宝。
我现在在贝斯基迪山脉东部边界的某个地方。 那里很美。 在我的家乡这里似乎很吉普赛。

她说话时好像能读懂他的问题。
这证实了他的假设，即当地的垃圾人实际上是斯拉夫吉普赛人与亚洲人杂交的自然后裔。 这就是为什么它如此罕见。
晚饭后，他带她去了他的公寓。
在他按下门的安全锁后，他们立即开始接吻。 然后他们搬到了卧室。
她抖掉高跟鞋，问他要不要帮她拉开背带裤的拉链。
他这样做了，暴露了她的背部。 她没有戴胸罩。
他慢慢地帮她把衣服脱到肩上。 她的整个连体衣现在都在地上。 她捂住自己的乳房，转向他亲吻他。 她穿着丁字裤。
就好像她想和他一起跳舞一样。
他在里面跳舞。
她松开他裤子的腰带，它们就在她的裙子旁边。
他很警觉。
当他脱掉他剩下的上衣时，她在床上伸了个懒腰。
拥抱她。
她很热。
她双腿紧紧搂住他的腰，不让他再逃脱。 他扯下了她的丁字裤，她没有爆裂真是个奇迹。
他已经感觉到她的生态系统内正在融化的湿气。 那是沙漠中的一片绿洲。 即使在黑暗的房间里，与他的皮肤相比，她也是她耀眼的皮肤中最黑暗的缝隙。
现在他正在以一种温和的步伐探索她的边界、角落和缝隙。
粘性和愈合。

之后，她接过了头把交椅，步伐变得斗志昂扬，充满风险。 上气不接下气，就像肾上腺素飙升时的真正打击。
他们以同样的节奏继续了一会儿，加上铜管伴奏，直到鲁尔用尽全力吼叫。
他的生命精气在这间自动熏香的房间内飞舞，仿佛是在这一刻释放出来的。
气喘吁吁的叹息和汗流浃背的身体蜷缩在一起。
肌肉的刺激迫使他们继续拥抱在一起。
他们感受到了将他们团结在一起的仇恨和彼此之间循环往复的爱。
又一个长长的吻结束，然后他也闭上了眼睛，他们相拥而眠，临近新的黎明。

ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Έτος 2096

Η Ευρώπη βρίσκεται στη μέση ενός πολέμου. Πήραν τις κινήσεις του εχθρού μέχρι τα σύνορα των Σλοβακικών Τάτρα, όπου η συμμαχία τους αντιμετώπισε με αξιοπρέπεια. Ένας από αυτούς ήταν ο Αφρο-Τσέχος ελεύθερος σκοπευτής κανόνας. Μοναχικός.

Μόλις είχε υπηρετήσει το εξάμηνο του από την αρχή του έτους κοντά στο Swabian Jura, όπου εξουδετέρωσε εχθρικές ομάδες, κυρίως ανιχνευτές. Ήταν ο Συνοριοφύλακας.

Με την υποδοχή προσφύγων από όλο τον κόσμο και την ενσωμάτωσή τους σύμφωνα με το IQ, την εκπαίδευση και τις προδιαθέσεις τους στο σύστημα της Κεντρικής Ευρώπης, η Agenda 64 δημιούργησε ζωές που είχαν τα καλύτερα γονίδια για να είναι οι ήρωες της νέας εποχής. Ζωντανοί θρύλοι και ελίτ των εθνών.

Ωστόσο, όπως ήταν τώρα τα πράγματα οφειλόταν σε όλο τον κόσμο των ατόμων και τις πράξεις τους, καλές και κακές. Αφορούσε κυρίως τη σύνδεση του νότου και του βορρά στη μέση της Ευρώπης - στην Τσεχική Δημοκρατία. Πολύ πριν από αυτό, η Γαλλία, το Βέλγιο και η Γερμανία είχαν συνδέσεις με την Αφρική. Ωστόσο, τότε ήταν που η Αφρική συνδέθηκε με τους Σλάβους, δημιουργώντας μια οικονομία με πρότυπο την αμερικανική. Διότι χρειαζόταν και οδηγούσε σε αυτό διαρκώς και κυρίως ήταν ο μόνος τρόπος προστασίας των σλαβικών λαών και των σπιτιών τους από την ανατολική εκστρατεία.

Επίσης επειδή έπρεπε να συμβεί η πολυπολιτισμικότητα, καθώς ορισμένα ευρωπαϊκά κράτη ήταν φυλετικά πολύ ομοιογενή και ήταν απαραίτητο να ετερογενοποιηθούν. Εδώ εκπροσωπούνταν βέβαια και η Ασία, αλλά ήταν ήδη πιο εδραιωμένη και πιο ανεξάρτητη και ανεπτυγμένη προς την ίδια κατεύθυνση.

Φυσικά, η χρήση του θα μπορούσε να εφαρμοστεί και στην πολιτοφυλακή του στρατού. Νίντζα. Ομοσπονδιακό δηλαδή. Όσοι ανεξάρτητοι ζούσαν στα βουνά είχαν το παρατσούκλι Junks. Παρτιζάνοι.

Φοβήθηκαν.
Ο Ρούλ είχε ακούσει γι' αυτούς και μερικές φορές ένιωθε ότι τον περιέβαλλαν. Τα ένιωθε στα βράχια και στα δασωμένα βουνά τριγύρω. Σαν να τον είχαν πλάτη ή να τον πρόσεχαν. Ήταν μόνος. Ατομο.
Ήξερε πολύ καλά ότι αυτή ήταν η ευπάθειά του αλλά η δύναμή του. Πολύ πιθανόν γι' αυτό να ήταν ακόμα ζωντανός. Άκουσε ιστορίες γύρω από τους καταυλισμούς για αυτούς και για αυτό το μέρος. Μια ανεξάρτητη ομάδα Junks ήταν ικανή να επιτεθεί σε οποιαδήποτε ένοπλη μπάντα. Ανεξάρτητα από το αν είναι στρατιώτες της συμμαχίας ή οι ανατολικοί εισβολείς, ανεξάρτητα από το μέγεθος της μεραρχίας τους. Οι ντόπιοι βασίζονταν πολύ στη δική τους αυτονομία και πολιτοφυλακή. Συχνά, μόνο μια σκανδάλη παρέμενε μετά από τέτοια. Όλα τα είδη όπλων προκαλούν κάθε είδους τραυματισμούς, αλλά μερικές φορές τα σώματα ολόκληρων ομάδων βρέθηκαν παραμορφωμένα σε μέρη. Αλλά αυτό που πραγματικά τρόμαξε τα τοπικά στρατόπεδα ήταν ότι ήταν σαν να τους σχίζουν άγρια ζώα. Συνήθως οι νίντζα στις πόλεις ή οι στρατιωτικοί χρησιμοποιούν όπλα σώμα με σώμα. Τα σώματα των θυμάτων τους είχαν έτσι κοψίματα ή καθαρά τραύματα ή τουλάχιστον τραύματα από βέλη.
Αλλά αυτό το μέρος ήταν υπεύθυνο για αυτό. Τάτρα.
Ήταν αδύνατο να συνδεθώ ή να επικοινωνήσω μαζί τους με οποιονδήποτε τρόπο, σαν να μην ανήκαν καν σε αυτόν τον κόσμο.
Λέγεται ότι κάποιες ομάδες χάθηκαν εδώ χωρίς ούτε ένα ίχνος. Κανείς δεν ξέρει αν βγήκαν από τα μονοπάτια ή αν έχασαν το δρόμο τους. Ήταν δύσκολο να το πιστέψω. Όλα ήταν απλώς φλυαρίες.
Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο ο Rule ξόδεψε τόσο πολύ χρόνο ταξιδεύοντας μεταξύ των αναρτήσεων. Του άρεσε να αφήνει τον εαυτό του να παρασυρθεί από αυτό, αυτό που στην πραγματικότητα ήταν πίσω από όλα αυτά.
Άκουσε ένα τρακάρισμα.
Έκλεισε το ψηφιακό του σημειωματάριο στο οποίο σκιαγράφιζε κόμικ κινουμένων σχεδίων στα οποία έχασε τον εαυτό του και άρπαξε το γερμανικό τουφέκι ελεύθερου σκοπευτή, το οποίο είχε προσθέσει την τεχνολογία του στη

συμμαχία το 2084. Ήταν τεράστιο με απεριόριστο ζουμ στο

πίσω μέρος θέαμα και ένα εκτεταμένο περιοδικό. . Σιγαστήρα όπως πρέπει. Το πρόβλημά του ήταν ότι παρέμεινε δροσερό μετά τη βολή χάρη στην ώθησή του σε βόμβες οξειδίου του αζώτου.
Το ραντάρ σήματος του όπλου και ο θερμικός φακός τον ειδοποίησαν για τους ζωντανούς. Ήταν ο εχθρός. Ένας κυνηγός με καλό εξοπλισμό κινεζικής κατασκευής, αλλά ρωσικού χαρακτήρα. Δεν το ήξερε εδώ.
Περπατούσε κατά μήκος του μονοπατιού πολύ πιο κάτω. Τον κοίταξε για λίγο για να δει αν περπατούσε μόνος του. Φαινόταν έτσι, αλλά όπως τους ήξερε, μερικές φορές έστελναν έναν από τους πιο αδύναμους μπροστά για να μάθουν πόσο βατός ήταν ο δρόμος. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να στείλει την πανοπλία μέσα από το κράνος του τώρα ή όταν εμφανίστηκαν οι άλλοι. Συνήθως έμεναν πάντα μαζί για λίγες ώρες το πολύ.
Ξαφνικά τρόμαξε από μια σιλουέτα που άστραψε στην περιφερειακή όραση του ανοιχτού δεξιού ματιού του γερακιού.

Κοίταξε γύρω του τα δέντρα που κρέμονταν από τα βράχια όπου νόμιζε ότι τα είδε. Τίποτα άλλο.
Μερικές φορές δεν ήταν σίγουρος αν το μυαλό του έπαιζε μαζί του ή αν ο εγκέφαλός του τον έπαιζε κόλπα από τα παραισθησιογόνα που ήταν κλασικά μέρος του κιτ ή αν ήταν αληθινό. Το ελβετικό LSD ή οποιαδήποτε από αυτές τις ουσίες που θα μπορούσαν να τον κρατήσουν ξύπνιο και ασφαλή ήταν πάντα αυτό που κλωτσούσε σωστά τον εγκέφαλό του και του έδινε αρκετές νέες εμπειρίες.
Αντιμετώπισε την κατάσταση με εξυπνάδα.
Κοίταξε ξανά το διοπτρικό για να δει πού περπατούσε ο στρατιώτης. Ήταν σε εγρήγορση για το έδαφος γύρω του, αλλά ανίσχυρος να αποστασιοποιηθεί και το γεράκι του Ρούλ.
Διαισθάνθηκε αν υπήρχαν παγίδες τριγύρω.
Ήξερε ότι τα Junk ήταν πολύ δύσκολο να τα δεις. Είναι αόρατοι.
Και όπως ακριβώς περίμενε.
Ο στρατιώτης εξαφανίστηκε πίσω από τους θάμνους σε ένα καλά πατημένο στενό μονοπάτι και από το άλσος όπου είχε ανέβει νωρίτερα αυτός ο στρατιώτης, μια άλλη τετράδα σμήνωνε σε τακτά χρονικά διαστήματα με αυτόματα όπλα με σκοπευτικά στους ώμους τους.
Υπολόγιζε σε ποιο σημείο θα τους άφηνε να φτάσουν.
Ωστόσο, αν πυροβολήσει ένα, θα ειδοποιήσει τους άλλους και μετά θα είναι εδώ και θα τους ανατινάξει για αρκετές ώρες.
Κανείς δεν αφήνει τη ζωή του χωρίς μάχη.
Θα έπρεπε να περιμένει μέχρι να κατασκηνώσει. Η κοιλάδα από την οποία περνούσαν ήταν αρκετά μεγάλη και φαρδιά που τα είχε όλα στην παλάμη του χεριού του. Είναι δύσκολο να πει κανείς αν γνώριζαν για την παρουσία του ή τουλάχιστον το ένιωθαν.
Από την άλλη, ένιωθε σαν να είχε μιμητισμό που έκρυβε τις μυρωδιές και τους χρωματισμούς του. Δεν σκέφτεται καν το καμουφλάζ.
Ήταν ντυμένος με την αντιθερμική στολή που τους είχαν αναθέσει από τον Βορρά. Η παραγωγή βασίστηκε στην εμπειρία και τη γνώση των Νορβηγών, των Σουηδών, των Φινλανδών και άλλων σκανδιναβικών εθνών, που μόλις πρόσφατα εντάχθηκαν στη συμμαχία, με αυτόν ακριβώς τον

οπλισμό.

Ακόμη και ο πιο έμπειρος θηρευτής θα μπορούσε να το εντοπίσει με τη βοήθεια της θερμικής απεικόνισης μόνο με μεγάλη δυσκολία. Ίσως καθόλου, εκτός από το πρόσωπο και τα μέρη του σώματος που ήταν ήδη καλυμμένα με συνηθισμένα ή συνθετικά υφάσματα.
Παρά την αυξημένη θερμοκρασία, χάρη στις ουσίες του όγκου του, κατάφερε να διατηρήσει τη φυσική του δροσιά.
Τα μάτια του συνέχιζαν να ταξιδεύουν από τον έναν προορισμό στον άλλο, τραγουδώντας στο κεφάλι του τους στίχους του αγαπημένου του κομματιού. Καθώς κυλιόταν μέσα στο χώμα, τις βελόνες, τις πέτρες και τα φύλλα, συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν πραγματικά τόσο διαφορετικός από αυτούς. Οι άνθρωποι ως άνθρωποι. Μόνο διαφορετικό χρώμα. Και ομοιόμορφη και χρωστική. Αν κάποιος τον έβαζε στη σειρά, ή ίσως τον Junky, ως τρίτο μέρος, θα τον έβλεπαν σαν καμουφλάζ.
Μια τρομερή κραυγή αντήχησε στην κοιλάδα. Ο στρατιώτης που πήγαινε πρώτος παγιδεύτηκε από τα σκουπίδια. Όπως ακριβώς περίμενε.
Ακριβώς πάνω από τη μέση, ξύλινα σαγόνια στο μέγεθος του κεφαλιού ενός καρχαρία δάγκωσαν το σώμα του. Σχεδόν τον χώρισε στη μέση όπως η περίπτωση με τη μαύρη Ντάλια.
Οι πλησιέστεροι στρατιώτες πίσω του έτρεξαν προς το μέρος του.
Το τελευταίο δεν είχε ευκαιρία - όπως και το πρώτο, οι Junks ήταν ήδη έτοιμοι.
Ένα ακονισμένο μπούμερανγκ πέταξε από κάπου στις κορυφές των δέντρων και του έκοψε το κεφάλι πριν προλάβει να το σκάσει ή να κοιτάξει γύρω του. Με αυτόν τον τρόπο, οι Junk γνώριζαν ο ένας τη μεγαλύτερη ομάδα εχθρών του άλλου στην ανατολική εκστρατεία. Ο Rule είχε την εντύπωση ότι δεν θα τον χρειαζόταν καν, αλλά μια παραγγελία ήταν παραγγελία και τώρα το μόνο που είχε σημασία ήταν να φτάσω στον επόμενο σταθμό.
Αλλά αυτοί οι άθλιοι παρτιζάνοι σκότωσαν σχεδόν όλους τους στόχους του. Τρεις έμειναν ζωντανοί και ένας πεθαίνει στην παγίδα. Στάθηκαν δίπλα του και ένας προσπάθησε να τον ελευθερώσει. Οι άλλοι δύο κάλυψαν την πλάτη τους.
Τώρα ήταν η σειρά του.

Έκρινε τη σοβαρότητα του τραυματισμού στην παγίδα κοιτάζοντας. Τα κομμένα κλαδιά με διάμετρο 2 εκατοστών πρέπει να έχουν τρυπήσει το εσωτερικό του και από μπροστά και από πίσω και οι άκρες τους έβγαιναν πάντα από την άλλη πλευρά.
Στόχευσε στο κεφάλι του και χτύπησε τη βρύση.
Η κατηγορία έσπασε το κρανίο του, έτσι ώστε τα υπολείμματά του πέταξαν τον γιατρό και τους άλλους δύο τριγύρω.
Τώρα τόσο οι εχθροί όσο και οι αμερόληπτοι Junks τον γνώριζαν.
Τότε, μια σχάρα άνοιξε από τη σχάρα πίσω από την πλάτη του γιατρού και ένα κεφάλι ντυμένο με φτέρη κοίταξε έξω, κρατώντας έναν πρωτόγονο φυσητήρα. Έτρεμε πολλές φορές και χτύπησε τον γιατρό στα άδυτα μέρη του σώματός της. Μάλλον στον λαιμό.
Ανακατεύτηκε και μετά γλίστρησε στο έδαφος.
Οι στρατιώτες έβριζαν κάτι σε ξένη γλώσσα και ένας από αυτούς προσπαθούσε να τον θηλάσει ενώ ο τελευταίος προσπαθούσε να τους καλύψει. Ξαφνικά, ένα είδος καπνού ή καπνού άρχισε να υψώνεται απότομα γύρω τους, που έγινε πολύ δύσκολο να αναπνεύσει και έγινε διάφανο. Σε λίγο δεν φάνηκαν πια από το κελί.
Ακόμη και ο ίδιος ο Ρούλ δεν ήταν σίγουρος για το τι επρόκειτο να συμβεί τώρα, αλλά όπως σύντομα το έμαθε, δεν υπήρχε διαφυγή για αυτούς.
Από το σύννεφο καπνού πέταξαν μόνο οι φρικτές κραυγές της ανθρώπινης και απελπισίας, χέρια και πόδια ακόμα και μερικά παραπροϊόντα.
Όταν ο καπνός καθάρισε, το μόνο που είχε μείνει ήταν ένα σωρό κομμάτια του εαυτού τους.
Ο Ρούλ κοίταξε γύρω του για λίγο πριν σηκωθεί. Το όλο μακελειό κράτησε πραγματικά μόνο 5 λεπτά και ακούστηκε μόνο ένας πυροβολισμός. Του. Οι στρατιώτες της ανατολικής εκστρατείας δεν είχαν εκπαίδευση ή εξοπλισμό ή πληροφορίες για το τι είχαν την τιμή, επομένως δεν είχαν στόχο.
Σαν να δέχτηκαν πραγματικά επίθεση από άγρια ζώα.
Συνέχισε στα ύπουλα μονοπάτια των Τάτρα. Ήταν θυμωμένος.
Οι Junks του έκλεψαν τη λεία και το παιχνίδι του.

Κοίταξε πόσες ουσίες είχε ακόμα μαζί του και άνοιξε τον τοπικό χάρτη στο τρισδιάστατο μπλοκ, το οποίο χωριζόταν υπόγεια ανά χρώμα ανάλογα με το ύψος στο οποίο στέκονταν τα γύρω βουνά διάσπαρτα με δάση, βράχους και ογκόλιθους. Οι προεξοχές έχουν και καταρράκτες.
Μπορείτε να το κάνετε κύριε, είπε ο υπολογιστής με μια γελοία τεχνητή φωνή.
πώς ξέρεις τι πρόκειται να κάνω
Του απάντησε σαρκαστικά.
Πήρε το χέρι του με το θερμομεμβρανικό γάντι καλυμμένο με πέντε τετράγωνα χάρτινης ουσίας και με την ωλένη του ίδιου βραχίονα αποκάλυψε το καπάκι του μπουκαλιού του με χλωριωμένο απολυμανμένο H2O. Το ξαναγέμισε με το περιεχόμενο των δακτύλων του και μετά κοίταξε τριγύρω. Χρειαζόταν κάτι άλλο. Κάτι τοπικό.
Είδε τα μούρα. Ήταν σκοτεινά και έμοιαζαν να είναι δηλητηριασμένα. Είτε πρόκειται για σκουριά είτε απλώς για βατόμουρα. Είτε το ένα είτε το άλλο, ίσχυε πάντα ότι η απλή φλούδα μπορεί να έχει επιβλαβή επίδραση.
Μάζεψε μια χούφτα και τα πολτοποίησε σε γροθιά στην παλάμη του. Ο χυμός τους διαλύθηκε σε σταγόνες που ρέουν σε αφηρημένες δυναμικές γραμμές σκούρου και πλούσιου βιολετί-μπλε χρώματος.
Σκούπισε το ζουμερό του χέρι στο βρεγμένο γρασίδι και μετά έκλεισε το καπάκι του μπουκαλιού με την παλάμη του. Την ταρακούνησε. Μετά το άνοιξε ξανά με ένα μικρό άνοιγμα για το στόμα του και ήπιε πολύ. Ένα δυνατό μεγάλο τόξο.
καταπιεί
Ξανακούρεψε το τσούτερ στη ζώνη του και ξεκίνησε στα βουνά μέσα από μια παλιά πεζοδρομημένη ζώνη που τώρα ήταν πολύ παραμελημένη και κατάφυτη από δέντρα.
Ανέβηκε στην πλαγιά με δύσκολους κατάφυτους κορμούς και σάρωση του εδάφους σαν stalker. Ήξερε ότι μπορεί να κρύβονταν παγίδες εδώ, αλλά γνώριζε πολύ καλά όλα όσα ερχόταν σε άμεση επαφή. Το ένιωσε. Έκανε τις μύτες των ποδιών.
Έτσι απέφυγε μια από τις παγίδες των σκουπιδιών. Το πνεύμα για το οποίο ήταν διάσημοι ήταν ότι κάποτε ήταν διπλοί. Έστησαν μια από τις νάρκες ορατή και δίπλα της έκαναν άλλη

μια ακόμα λιγότερο ορατή, ώστε το θήραμα να τρέξει μόνο του πάνω της, νιώθοντας ότι τις είχε παρακάμψει.
Τώρα ευχαρίστησε το δώρο του δάσους για τροφή.
Εκδηλωνόταν στη νοοτροπία.
Ανέβηκε στους πρόποδες του βουνού, από όπου έβλεπε καθαρά τα απέναντι βουνά. Εκεί είδε μια λίμνη μέσα σε ένα κοίλωμα στην κοιλάδα κάτω και απέναντι από ένα βραχώδες βουνό με μια γιγάντια ρωγμή, από την οποία φαινόταν να ξεφεύγει ο βραστός αέρας ακριβώς κάτω από την προεξοχή του.
Ήταν σκοτεινό και στενό.
Νόμιζε ότι είδε εκείνο το καλυμμένο με φτέρη κεφάλι από την κοιλάδα να βουίζει μέσα της.
Αυτό του ήταν αρκετό σαν αυτό που λαχταρούσε να δει.
Άδειασε το μπουκάλι του και το γέμισε νερό από το ρέμα της βράχου πηγής. Πέταξε μέσα κάψουλες χλωρίου και το τίναξε.
Στην επιστροφή στη διαδρομή του, μετρούσε αντίστροφα την ώρα με το βιολογικό ρολόι, πότε θα μπορούσε να ξεκινήσει την αποτοξίνωση του οργανισμού με αυτό. Στην πορεία, μερικές φορές περιφρονούσε τον εαυτό του.
Έφτασε στο στρατόπεδο της πολιτοφυλακής λίγο μετά τη δύση του ηλίου.
Τον χαιρέτησαν όπως έπρεπε με εκτυφλωτικό φως και όπλα που τράβηξαν τα μάτια.
Μετά την αναγνώριση, μεταφέρθηκε σε ένα δωμάτιο με καθρέφτη, πίσω από το οποίο φυσικά συνέβαιναν περισσότερα. Πολλές οθόνες και έμπειροι επικεφαλής. Τον άφησαν εκεί για λίγο και έπαιξαν τις ηχογραφήσεις της μικροκάμεράς του που ήταν κολλημένη στις ίνες των ρούχων του, βλέποντας τι είχαν πολεμήσει μαζί του οι εχθροί εκεί εκείνες τις νύχτες.
Είχαν πρόβλημα μαζί του.
Μέτρησαν 36 τραύματα από πυροβολισμούς.
Στο τελευταίο αναρωτήθηκαν τι γινόταν γύρω τους.
Στη μέση αυτού που ο Ράουλ κοιτούσε το ήδη γνώριμο δωμάτιο. Δεν είχε καλούπια ούτε στο ταβάνι ούτε στο πάτωμα.
Απλά ένα τετράγωνο τραπέζι συνεδριάσεων με δύο καρέκλες, μια πόρτα απέναντι και αυτός ο καθρέφτης σε ολόκληρο τον

τοίχο. Έπινε ήδη το μεταλλικό νερό που έπαιρνε από τους δικούς του και μερικά μπαρ.
Η πόρτα άνοιξε.
βγείτε από αυτούς τους 4 τοίχους
Ο Ράουλ σηκώθηκε και βγήκε έξω.
από 6 πρόσθεσε.
Ω ναι, έξυπνος. Έλα να δεις αυτόν τον ανόητο. Γιατί σκαρφαλώνεις κάπου στα βουνά;
Δείξε μου το υλικό.
Τον σύστησε σε οθόνες και προγραμματιστές ή αναλυτές και του άφησαν να το έχει.
Ήταν ιδιαίτερα έκπληκτος με το τελευταίο χτύπημα.
Ήταν σαν να άλλαξε το κλίμα στον ουρανό καθώς οι Junks διέλυσαν μια ομάδα ανατολικών εξερευνητών ακριβώς μπροστά στα μάτια του.
Και μετά η εξόρμηση στα βουνά. Ωστόσο, η θέα είναι εντυπωσιακή.
μοιάζει να ανακάλυψε πού κρύβονται οι παρτιζάνοι.
Τι ξέρεις για αυτούς?
Ρώτησε ο Κανόνας.
αυτό πρέπει να σε ρωτήσουμε.
Και οι δύο ξέρουμε το ίδιο πράγμα. Ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου.
Έλαβε μόνο ένα χαμόγελο σε αντάλλαγμα.
Έχω την αίσθηση ότι θέλεις να το τυλίξεις για λίγο τώρα, ε;
Πριν από αυτό, όμως, μαζέψτε τα χρήματα, είπε.
Του έδωσαν ένα σακίδιο γεμάτο χρήματα και τον πήραν με αυτοκίνητο και τον έδιωξαν από τα βουνά.
Ήταν σιωπηλοί.
Κάτω από τους λόφους υπήρχε ένα ακόμη μεγαλύτερο στρατόπεδο.
Τράβηξαν σε ένα σκονισμένο, καλυμμένο με χαλίκι χώρο στάθμευσης.
Μεταξύ άλλων, εκεί ήταν σταθμευμένο και το αυτοκίνητό του. Mustang του μέλλοντος.
Δεν τον είχε δει ούτε μια αιωνιότητα.
Βγήκαν έξω και πήγαν αργά προς το μέρος του. Στον ανοιχτό χώρο ανάμεσα στα αυτοκίνητα, ένας στρατιώτης από πίσω

τον πήρε λίγο κάτω από το γόνατο με το κοντάκι ενός αυτόματου όπλου.
Το περίμενε.
Έπεσε στα γόνατά του και ένας από αυτούς του έδωσε ένα πιστόλι πριν κοιτάξει το ρολόι του.
Πέρασε ένα καταραμένο πολύ λεπτό. Ίσως δύο. Σιωπή. Ήξερε περί τίνος επρόκειτο. Για πληροφορίες.
Τότε ο άντρας κοίταξε ξανά το ρολόι του και είπε.
Εντάξει. Αποθηκεύστε το για τη σφαίρα. Ξέρεις τους κανόνες.
Στη συνέχεια μπήκαν ξανά στο SUV και έφυγαν.
Περίμενε μέχρι να φύγουν πραγματικά. Έβγαλε ένα περιοδικό.
Είχε πραγματικά μια φόρτιση.
Σηκώθηκε και προχώρησε προς το αυτοκίνητο. Το άνοιξε και κάθισε. Πέταξε το όπλο στο χρηματοκιβώτιο. Ξεκίνησε και οδήγησε όσο πιο μακριά μπορούσε.
Σταμάτησε κάπου στο Μπρνο.
Πήγε μια βόλτα έξω για να σκεφτεί κάτι άλλο.
Επισκέφτηκε ένα νυχτερινό κέντρο διασκέδασης.
Εδώ συνάντησε μια κυρία. Συμπτωματικά, δούλευε και στο στρατό. Την ήξερε από την παλιά εκπαίδευση για μυημένους.
Την χαιρέτησε και κάθισε. Ήταν μια μικτή Τσέχα και Ασιάτισσα.
Τον αναγνώρισε κι εκείνη.
Ήταν της ίδιας εθνικής τάξης με τον ίδιο τον Rule.
Δημιουργήθηκε από μητέρα και κράτος για να υπερασπιστεί την πατρίδα.
Ένιωσε την προδοσία μόνο επειδή ήξερε ότι ήταν στρατιωτική νίντζα: χρησιμοποιούσε επίσης παρόμοια όπλα με τους αντάρτες του βουνού. Το ήξερε για εκείνη.
Ένας τεχνολογικά προηγμένος φυσητήρας.
Συζήτησαν για λίγο μέχρι που αποφάσισαν να δειπνήσουν μαζί.
Το ζεστό φαγητό είναι πραγματικά ανεκτίμητο.
Ήμουν τώρα κάπου στα ανατολικά σύνορα των βουνών Beskydy. Ήταν όμορφα εκεί. Μου φάνηκε αρκετά τσιγγάνικο εδώ στην πατρίδα μου.
Μίλησε σαν να μπορούσε να διαβάσει τις ερωτήσεις του.
Αυτό επιβεβαίωσε την υπόθεση του ότι οι ντόπιοι Junk είναι στην πραγματικότητα οι φυσικοί απόγονοι των Σλάβων

τσιγγάνων που διασταυρώθηκαν με Ασιάτες. Γι' αυτό είναι τόσο σπάνιο.
Μετά το δείπνο την πήγε στο διαμέρισμά του.
Άρχισαν αμέσως να φιλιούνται αφού χτύπησε τις κλειδαριές ασφαλείας της πόρτας. Στη συνέχεια μετακόμισαν στην κρεβατοκάμαρα.
Τίναξε τις ψηλοτάκουνες γόβες της και ρώτησε αν θα τη βοηθούσε να ξεκολλήσει το φερμουάρ της φόρμας της.
Το έκανε, εκθέτοντας την πλάτη της. Ήταν χωρίς σουτιέν.
Βοήθησε αργά τα ρούχα της να κατέβουν στους ώμους της.
Ολόκληρη η ολόσωμη στολή της ήταν τώρα στο έδαφος.
Κάλυψε το στήθος της και γύρισε προς το μέρος του για να τον φιλήσει. Φορούσε ένα στρινγκ.
Σαν να ήθελε να χορέψει μαζί του.
Χόρευε μέσα.
Του έλυσε τη ζώνη του παντελονιού και πήραν τη θέση τους δίπλα στο φόρεμά της.
Ήταν σε εγρήγορση.
Εκείνη απλώθηκε στο κρεβάτι ενώ εκείνος τράβηξε τις υπόλοιπες μπλούζες του.
Αγκαλιάστε την.
Ήταν καυτή.
Τον έπιασε σφιχτά γύρω από τη μέση και με τα δύο πόδια για να μην μπορεί πια να ξεφύγει. Της τράβηξε το στρινγκ, είναι θαύμα που δεν έσκασε.
Ένιωθε ήδη την υγρασία που λιώνει μέσα στο οικοσύστημά της. Ήταν μια όαση στην έρημο. Ήταν το πιο σκοτεινό κενό στην εκθαμβωτική φωτεινότητα του δέρματός της σε αντίθεση με το δικό του ακόμα και στο σκοτάδι του δωματίου.
Τώρα εξερευνούσε τα όριά της και τις γωνίες και τις γωνίες της με ήπιο ρυθμό.
Κολλητικό και θεραπευτικό.
Μετά από αυτό, ανέλαβε την πρώτη θέση και ο ρυθμός έγινε μαχητικός και ριψοκίνδυνος. Λαχανιασμένη, όπως σε ένα πραγματικό χτύπημα όταν η αδρεναλίνη ανεβαίνει.
Συνέχισαν στον ίδιο ρυθμό για λίγο, με την προσθήκη χάλκινης συνοδείας, ώσπου ο Ράουλ φώναξε με όλη του τη δύναμη.
Η ουσία της ζωής του πέταξε μέσα από το αυτόματα αρωματισμένο δωμάτιο σαν να το είχε απελευθερώσει εκείνη

τη στιγμή.

Αναστεναγμοί χωρίς ανάσα και ιδρωμένα σώματα κουλουριασμένα μαζί.
Η διέγερση των μυών τους ανάγκασε να συνεχίσουν να αγκαλιάζουν ο ένας τον άλλον.
Ένιωσαν το μίσος που τους ένωσε και την αγάπη που κυκλοφορούσε μεταξύ τους σε έναν ατελείωτο κύκλο.
Ένα ακόμα μακρύ φιλί για να τελειώσει και μετά έκλεισε κι αυτός τα μάτια και αποκοιμήθηκαν μαζί ο ένας πάνω στον άλλο κοντά στο νέο ξημέρωμα.